

UNGJILLI SIPAS LUKËS

Hyrje

1 Shumë njerëz vendosën të përpilonin një raport për ngjarjet që Zoti shkaktoi ndër ne. ²Këto raporte na i lanë ata që ishin dëshmitarë të atyre ngjarjeve dhe që u ngarkuan me detyrën e shpalljes së lajmit të mirë. ³Për këtë arsye vendosa edhe unë t'i shqyrtoja të gjitha me kujdes që nga fillimi dhe t'i shkruaj me radhë, saktësisht, për ty, i përndritshmi Teofil, ⁴me qëllim që ti ta dish të vërtetën për punën për të cilën u mësove.

Shpallja e lindjes së Gjon Pagëzorit

⁵Në kohën kur mbi tokën e Judesë mbretëronte Herodi, jetonte një prift me emrin Zakari, nga grupi priftëror i Avijës. Edhe gruaja e tij rridhte nga një familje priftërore; ajo quhej Elizabetë. ⁶Të dy bënë një jetë që i pëlqente Perëndisë, dhe për gjithçka vepronin sipas urdhërimeve dhe ligjeve të Zotit. ⁷Por ata nuk kishin fëmijë, sepse Elizabeta ishte beronjë, dhe të dy ishin tashmë të thyer në moshë.

⁸Njëherë Zakaria ishte me shërbim në Tempullin e Jerusalemit, sepse e kishte radhën grupi i priftërinjve të cilit ai i përkiste. ⁹E kishin zakon që priftin për shërbim ta caktonin me short. Një ditë flijimi i temjanit i takoi Zakarisë për ta kushtuar. Kështu, ai hyri në paradhomën e shenjtërores së brendshme ¹⁰ndërsa turma qëndronte jashtë duke iu lutur Zotit.

¹¹Papritur Zakarisë iu shfaq një engjëll i Zotit; qëndroi në të djathtën e altarit, mbi të cilin digjej temjani.

¹²Kur e pa, Zakaria u tremb dhe zuri të dridhej. ¹³Por engjëlli i tha: «Mos ki frikë, Zakari, sepse Zoti e dëgjoi lutjen tënde dhe Elizabeta, gruaja jote, do të lindë një djalë, të cilin do ta quash Gjon. ¹⁴Atëherë do të gëzohesh dhe do të brohoritësh, dhe shumë veta do të gëzohen për lindjen e tij, ¹⁵sepse Zoti e ka emëruar atë që të bëjë vepra të mëdha. Nuk do të pijë as verë, as birra. Do të jetë i mbushur me Shpirtin e shenjtë qysh në mitrën e nënës, ¹⁶dhe do të kthejë te Perëndia, Zoti i tyre, shumë veta prej popullit të Izraelit. ¹⁷Si lajmëtar i Zotit, ai do t'i shkojë atij përpara, i mbushur me të njëjtën frymë dhe fuqi si profeti Elija. Do t'i kthejë fëmijët në fenë e të parëve. Të gjithë të pabindurit do t'i kthejë në rrugën e drejtë, dhe kështu do t'i sjellë Zotit një popull që është i përgatitur për ardhjen e tij.»

¹⁸Zakaria i tha engjëllit: «Nga do ta di unë se ke të drejtë? Në fund të fundit, jam plak, e gruan e kam të thyer në moshë.» ¹⁹Engjëlli iu përgjigj: «Unë jam Gavrieli, njëri prej atyre që qëndrojnë para vetë fronit të Perëndisë. Ai më ka dërguar që të flas me ty dhe të të sjell këtë lajm të gëzueshëm. ²⁰Ajo që të thashë, do të realizohet patjetër në kohën e caktuar. Por meqë nuk më besove, ti do të bëhesh memec deri në plotësimin e fjalëve të mia.»

²¹Ndërkohë, turma po e priste Zakarinë dhe filloi të habitej pse u vonua aq shumë në Tempull. ²²Kur doli, Zakaria nuk mund të fliste. Atëherë e kuptuan se ai kishte parë në shenjtërore ndonjë vegim. Bëri me dorë shenjën e bekimit, por mbeti i pagojë.

²³Kur mbaroi java e shërbimit të tij në Tempull, Zakaria u kthye në shtëpi.

²⁴Pas pak Elizabeta, gruaja e tij, mbeti shtatzënë dhe u veçua plotësisht për pesë muaj. ²⁵Ajo thoshte: «Zoti e ka parë brengën time dhe ma ka hequr turpin e shterpësisë.»

Shpallja e lindjes së Jezusit

²⁶Në muajin e gjashtë të shtatzënisë së Elizabetës, Perëndia e dërgoi engjëllin Gavriel të një virgjëreshë me emrin Mari në Nazaret të Galileës. ²⁷Ajo ishte e fejuar me një burrë të quajtur Jozef, i cili ishte nga fisi i mbretit David. ²⁸Engjëlli erdhi te Maria dhe i tha: «Të përshëndes, Mari! Zoti është me ty; Ai të ka zgjedhur për gjëra të mëdha!» ²⁹Maria u tremb nga kjo përshëndetje dhe u mendua se çfarë do të thoshte ai me të.

³⁰Engjëlli vazhdoi: «Mos ki frikë, Mari, sepse Perëndia të ka zgjedhur (që të lindësh Mesinë)! ³¹Ti do të mbetesh shtatzënë dhe do të lindësh një djalë. Do t'i vësh emrin Jezus. ³²Ai do të jetë i madh dhe do të quhet Bir i të Lartit (Perëndi). Zoti Perëndi do t'i japë atij mbretërinë e Davidit, të parit të tij. ³³Ai do të sundojë përgjithmonë mbi pasardhësit e Jakovit (Izraelit). Sundimi i tij nuk do të marrë fund kurrë.»

³⁴Maria e pyeti engjëllin: «Si do të ndodhë kjo? Unë jam akoma e virgjër!» ³⁵Ai iu përgjigj: «Shpirti i Zotit do të zbrësë mbi ty dhe këtë do ta realizojë fuqia e tij. Për këtë arsye ky fëmijë që do të lindësh, do të quhet I Shenjti, ♦ Biri i Perëndisë. ³⁶Edhe Elizabeta, kushërira jote, pret të lindë djalë – megjithë moshën e saj të thyer. Ajo është tashmë në muajin e gjashtë të shtatzënisë, megjithëse njerëzit thoshin se ajo nuk mund të lindte fëmijë. ³⁷Për Perëndinë nuk ka asgjë të pamundur.» ³⁸«Unë jam plotësisht në shërbim të Zotit. U bëftë ashtu siç the ti», – tha Maria. Pastaj engjëlli u largua.

♦ sinonim për Mesinë.

Maria i bën vizitë Elizabetës

³⁹Pas pak, Maria u nis dhe shkoi me nxitim (për të vizituar kushërirën e saj, e cila banonte) në një qytet

në zonën kodrinore të Judesë. ⁴⁰Atje hyri në shtëpinë e Zakarisë dhe përshëndeti Elizabetën. ⁴¹Kur e dëgjoi përshëndetjen e saj, Elizabetës i lëvizi foshnja në bark. Atëherë ajo u mbush me Shpirtin e Zotit ⁴²dhe tha me zë të lartë: «Zoti të ka nderuar më shumë se të gjitha gratë e tjera, ty dhe foshnjën tënde! ⁴³Kush jam unë, që më bën vizitë nëna e Mesisë? ⁴⁴Sapo dëgjova përshëndetjen tënde, më lëvizi nga gëzimi foshnja në mitër. ⁴⁵Ti mund të gëzohesh, sepse kishe besim te plotësimi i lajmit të Zotit që të ishte drejtuar ty.»

Kënga lavdëruese e Marisë

⁴⁶Por Maria tha:

«Unë lavdëroj Zotin ⁴⁷dhe këndoj nga gëzimi për Perëndinë, Shpëtimtarin tim, ⁴⁸sepse ai pranoi të shikojë me pëlqim mbi mua, shërbëtoreshën e tij të përvuajtur. Që tani njerëzit do të më quajnë të lumtur ♦ brez pas brezi, ⁴⁹sepse Zoti, që është i fuqishëm dhe i shenjtë, më bëri punë të mëdha. ⁵⁰Mëshira e tij nuk mbaron kurrë; ai ka mëshirë për të gjithë ata që e nderojnë, brez pas brezi. ⁵¹Tani do të ndërhyjë me fuqinë e tij; do t'i fshijë mendjemëdhentë bashkë me planet e tyre. ⁵²Zoti do t'i rrëzojë nga fronti sundimtarët, kurse të shtypurit do t'i ngrejë. ⁵³Të uriturit do t'i ngopë, kurse të pasurit do t'i dërgojë duarthatë. ⁵⁴⁻⁵⁵Të parëve u premtoi që do të sillje me mirësi dhe me besnikëri ndaj Izraelit. Kështu i premtoi Avrahamit dhe pasardhësve të tij përgjithmonë. Ai nuk e ka harruar këtë premtim dhe tani ka ndërhyrë për të ndihmuar popullin e tij.»

⁵⁶Maria qëndroi me Elizabetën rreth tre muaj; pastaj u kthye në shtëpinë e saj.

♦ [sepse e ka zgjedhur atë të jetë nëna e Mesisë dhe kjo ishte shpresë e çdo gruaje çifute.](#)

Lindja e Gjon Pagëzorit

⁵⁷Elizabetës i erdhi koha e lindjes; ajo lindi djalë. ⁵⁸Kur e dëgjuan këtë, fqinjët dhe farefisi u gëzuan bashkë me të, sepse Zoti i kishte treguar asaj një dëshmi shumë të madhe për mirësinë e tij. ⁵⁹Kur foshnja ishte tetëditëshe dhe duhej ta bënin synet, për këtë u mblodhën të gjithë. Ata kishin dëshirë ta quanin sipas emrit të babait të tij, Zakarisë. ⁶⁰Por nëna e tij tha: «Jo, ai do të quhet Gjon!» ⁶¹Ata kundërshtuan e thanë: «Pse? Asnjë nga fisi yt nuk quhet kështu.» ⁶²Dhe e pyetën me shenjë atin e tij se si dëshironte ta quante foshnjën. ⁶³Ai kërkoi të sillnin rrasëzën dhe shkroi: «Quhet Gjon.» Të gjithë u habitën. ⁶⁴Pikërisht në atë çast, Zakaria mund të fliste përsëri dhe menjëherë filloi të lavdëronte Perëndinë. ⁶⁵Të gjithë fqinjët i zuri frika dhe nëpër tërë zonën kodrinore të Judesë u përhap lajmi për atë që kishte ndodhur. ⁶⁶Kushdo që e dëgjoi, u mendua dhe tha me vete: «Ç'do të bëhet vallë kjo foshnjë?» Ishte e qartë që Zoti kishte një plan të veçantë për Gjonin.

Profecia e Zakarisë

⁶⁷Zakaria, babai i tij, u mbush me Shpirtin e Zotit dhe profetizoi: ⁶⁸«Lavdi i qoftë Zotit, Perëndisë së Izraelit, sepse ka ardhur për të na ndihmuar dhe për të çliruar popullin e tij. ⁶⁹Ai na e dërgoi Shpëtimtarin e fuqishëm, pasardhës i shërbëtorit të tij Davidit. ⁷⁰Këtë e kishte shpallur prej kohësh nëpërmjet profetëve të tij: ⁷¹Ai kishte ndër mend të na shpëtonte nga armiqtë tanë, nga pushteti i të gjithë atyre që na urrejnë. ⁷²Donte t'u tregonte të parëve tanë të mirën dhe të mos e harronte besëlidhjen e shenjtë që kishte bërë me ta. ⁷³Prej kohësh i ishte përbetuar Avrahamit, të parit tonë, ⁷⁴⁻⁷⁵të na çlironte nga pushteti i armiqve tanë, që të mos kemi më frikë dhe që t'i shërbejmë për tërë jetën tonë si njerëz që i takojnë Zotit të tyre dhe që zbatojnë atë që ai kërkoi prej tyre. ⁷⁶E ti, o biri im, do të jesh profet i të Lartit (Perëndi), sepse ti do të shkosh përpara Zotit për t'ia hapur rrugën. ⁷⁷Ti do t'i shpallësh popullit të Zotit se tani po vjen shpëtimi i premtuar, sepse Zoti do t'ia falë mëkatet. ⁷⁸Perëndia jonë është plot dashuri dhe mëshirë; na dërgon agimin ♦ që vjen nga lart. ⁷⁹Ky do t'i ndritë të gjithë ata që janë në errësirë, që jetojnë në tokën e errët të vdekjes, dhe do të na çojë në rrugën e paqes.»

⁸⁰Gjoni rritej fizikisht dhe mendërisht. Më vonë u tërhoq në shkretëtirë deri në ditën kur doli para popullit të Izraelit për të kryer shërbimin e tij.

♦ [sinonim tjetër për Mesinë.](#)

Lindja e Jezusit, Mesisë

(Mt. 1.18-25)

2 Atëherë doli një dekret nga perandori August, sipas të cilit duhej bërë regjistrimi i popullsisë në tokën (e Izraelit). ♦ ²Ishte hera e parë që ndodhte një gjë e tillë. Në atë kohë Kuirini ♦ ishte guvernator i Sirisë. ³Kështu, secili shkoi në vendlindjen e të parëve, që të regjistrohej. ⁴Edhe Jozefi u nis për rrugë. Shkoi nga Galileja në Bet-Lehem, që ndodhet në Jude. Ky qytet ishte vendlindja e mbretit David. Duhej të shkonte atje, sepse ishte pasardhës i Davidit. ⁵Bashkë me të ishte edhe Maria, e fejuara e tij. Ajo ishte shtatzënë. ⁶Gjatë qëndrimit në Bet-Lehem i erdhi koha e lindjes. ⁷Ajo lindi djalë, të parëlindurin, e mbështolli me rripa stofi dhe e shtriu në grazhd, sepse nuk kishin gjetur strehë tjetër. ♦♦

♦ Teksti hebr ka *ha-arets* (toka e Izraelit). Është më pak e mundshme që e gjithë perandoria romake të ishte përfshirë, por ka shumë më shumë gjasa që një regjistrim i provincës së re të jetë bërë me qëllim të taksimit të ardhshëm. ♦♦ Këtu duhet ndoshta të lexojmë Saturnin në vend të Kuirinit. Ky regjistrim ndodhi në vitin 8 para Krishtit. Tertuliani kishte Saturnin në dorëshkrimin e tij të këtij Ungjilli. ♦♦♦ Njoftimet biblike tregojnë vjeshtën si koha më e mundshme e lindjes së Jezusit, bazuar në ngjizjen dhe lindjen e Gjon Pagëzorit. Meqë Elizabeta (nëna e Gjonit) ishte në muajin e gjashtë të shtatzënisë kur Jezusi u ngjiz (Lk 1, 24-36), mund të përcaktojmë kohën e përafërt të vitit kur Jezusi lindi, nëse dimë kur u lind Gjoni. Ati i Gjonit, Zaharia, ishte një prift që shërbente në tempullin e Jeruzalemit gjatë rrjedhës së Abijahut (Lk 1, 5). Njoftimet historike tregojnë se ky kurs shërbimi i përgjigjet datimit 13-19 qershorit në atë vit (*The Companion Bible*, 1974, Shtojca 179, fq. 200). Ishte gjatë kësaj kohe shërbimi në tempull kur Zakaria mësoi se ai dhe gruaja e tij Elizabeta do të kishin një fëmijë (Lk 1, 8-13). Pasi e përfundoi shërbimin e tij dhe udhëtoi për në shtëpi, Elizabeta u ngjiz (Lk 1, 23-24). Duke supozuar që ngjizja e Gjonit u bë afër fundit të qershorit, duke shtuar nëntë muaj na çon deri në fund të marsit, si koha më e mundshme për lindjen e Gjonit. Shtimi i gjashtë muajve të tjerë (dallimi në mes të Gjonit dhe Jezusit) na sjell deri në fund të shtatorit, si koha e mundshme e lindjes së Jezusit.

Barinjtë dhe engjëjt

⁸Në atë vend rrinin barinjtë. Gjatë natës ishin në fushë duke ruajtur kopetë e tyre.

⁹Iu afrua një engjëll i Zotit, rreth tyre ndriti drita e pranisë së Zotit dhe ata u trembën shumë, ¹⁰por engjëlli u tha: «Mos kini frikë, sepse po vij te ju për t'ju dhënë një lajm të mirë, për të cilin do të gëzohet i tërë populli i Izraelit. ¹¹Sot në qytetin e Davidit ka lindur Shpëtimtari juaj – Mesia, Zoti. ¹²Shkoni dhe binduni vetë: ai ndodhet i mbështjellë me rripa stofi dhe i shtrirë në grazhd; nga kjo shenjë do ta njihni!» ¹³Menjëherë, me engjëllin u shfaq një turmë e madhe engjëjsh të tjerë, që lavdëronin Perëndinë dhe brohoritnin: ¹⁴«Lavdi Perëndisë në qiell dhe paqe popullit të tij të zgjedhur, në tokë.»

¹⁵Kur engjëjt u larguan prej tyre për në qiell, barinjtë i thanë njëri-tjetrit: «Ejani të shkojmë në Bet-Lehem e të shikojmë se çfarë ka ndodhur dhe çfarë na ka shpallur Zoti!»

¹⁶Ata u nisën menjëherë, shkuan atje dhe gjetën Marinë dhe Jozefin me foshnjën e vënë në grazhd. ¹⁷Pasi e panë, ata treguan se çfarë u kishte thënë engjëlli për foshnjën. ¹⁸Të gjithë të pranishmit u çuditën për atë që u treguan barinjtë. ¹⁹Por Maria i mbante përbrenda të gjitha këto dhe mendohej vazhdimisht për to. ²⁰Barinjtë u kthyen të kopetë e tyre duke lavdëruar dhe duke falënderuar Perëndinë për gjithçka që kishin dëgjuar dhe parë. Gjithçka kishte qenë ashtu siç u kishte thënë engjëlli.

Jezusit i vënë emrin dhe e sjellin në Tempull

²¹Pas tetë ditësh, erdhi koha për ta rrethprerë foshnjën. Ata i vunë emrin Jezus – pikërisht sipas urdhrorit të dhënë nga engjëlli para shtatzënisë së Marisë.

²²Dyzet ditë pas lindjes, koha e papastërtisë rituale të nënës që caktohet në Ligjin e Moisiut, mbaroi. Atëherë foshnjën e sollën në Tempull në Jerusalem, që t'ia kushtonin Zotit. ²³Në Ligjin e Moisiut thuhet: *Në qoftë se fëmija i parë që i lind gruas, është djalë, ai do t'i tajojë Zotit.* ²⁴Njëkohësisht bënë edhe flijimin e caktuar të pastërtisë, një palë turtuj ose dy pëllumba të rinj.

Shimoni dhe Hana e njohin Shpëtimtarin

²⁵Atë kohë në Jerusalem jetonte një njeri me emrin Shimon. Ai ishte i përsipirtshëm dhe e zbatonte me besnikëri Ligjin e Zotit, duke pritur shpëtimin e Izraelit. Ai ishte i mbushur me Shpirtin e Zotit, ²⁶i cili i kishte shpallur se nuk do të vdiste para se të shihte Mesinë e Zotit. ²⁷Shimoni ndoqi intuitën e Shpirtit dhe hyri në Tempull. Kur prindërit e sollën Jezusin atje dhe deshën t'ia kushtonin Zotit, sipas zakonit të Ligjit, ²⁸Shimoni e mori foshnjën para duarsh, lavdëroi Perëndinë dhe tha: ²⁹«Tani o Zot, mund të vdes në paqe, sepse ti e mbajte premtimin tënd, ³⁰sepse me sytë e mi e pashë Mesinë ³¹që ti ke caktuar për shpëtimin e të gjithë popujve. ³²Ai është drita nëpërmjet së cilës ti do t'u zbulohesh johebrenjve, dhe prania jote madhështore ndër popullin tënd, Izraelin.»

³³Prindërit e Jezusit u çuditën shumë për ato që Shimoni fliste për foshnjën. ³⁴Shimoni i bekoji ata dhe i tha Marisë, nënës së Jezusit: «Kjo foshnjë është caktuar për rënien dhe ngritjen e shumë vetave në Izrael. Ai do të jetë shenja e Zotit, kundër së cilës do të ngrihen shumë veta, dhe kështu ata do të shfaqin mendimet e veta të fshehta. ³⁵Por përsa të përket ty, pikëllimi për fëmijën tënd do të ta lëndojë zemrën si shpata.»

³⁶Në Jerusalem jetonte, gjithashtu, një profeteshë me emrin Hana. Ajo ishte bija e Pënuelit nga fisi i Asherit. Tashmë ajo ishte e thyer në moshë. Kishte qenë e martuar për shtatë vjet ³⁷dhe tetëdhjetë e katër vjet kishte qenë e ve; nuk largohej nga Tempulli dhe i shërbente Zotit ditë e natë me agjërime dhe me lutje. ³⁸Edhe ajo u afrua dhe lavdëroi Perëndinë. Ajo u fliste për djalin të gjithë atyre që pritnin shpëtimin e Izraelit.

Kthimi në Nazaret

³⁹Pasi përfunduan gjithçka sipas Ligjit të Zotit, Jozefi dhe Maria u kthyen bashkë me Jezusin në Galile, në

vendlindjen e tyre, në Nazaret. ⁴⁰Djali rritej e forcohej. Kishte një dituri të jashtëzakonshme për vullnetin e Zotit dhe ishte e qartë që Zoti e donte.

Në Tempull

⁴¹Prindërit e Jezusit shkonin çdo vit në festën e Pashkës në Jerusalem. ⁴²Kur Jezusi ishte dymbëdhjetë vjeç, ata e morën për herë të parë me vete. ⁴³Pas ditëve të festës, ata u nisën për në shtëpi, ndërsa djali (Jezusi) mbeti në Jerusalem pa dijeninë e prindërve. ⁴⁴Ata mendonin se ai ndodhej diku ndërmjet pelegrinëve të tjerë. Udhëtuan gjithë ditën dhe pastaj në mbrëmje e kërkuan mes farefisit e të njohurve. ⁴⁵Pasi nuk e gjetën, u kthyen në Jerusalem dhe e kërkuan atje. ⁴⁶Më në fund e gjetën në Tempull pas tri ditësh. Rrinte midis mësuesve të Ligjit, duke i dëgjuar dhe diskutuar me ta. ⁴⁷Të gjithë të pranishmit habiteshin për diturinë dhe për përgjigjet e tij të urta.

⁴⁸Por prindërit nuk ishin më në vete dhe kur e gjetën, nëna i tha: «O biri im, përse na shqetësove kështu? Ati yt dhe unë po të kërkojmë me dëshpërim.» ⁴⁹«Përse më keni kërkuar? – u tha Jezusi. – A nuk e keni ditur se duhet të jem në shtëpi të Atit tim?» ⁵⁰Por ata nuk kuptuan se ç'donte të thoshte me këtë. ⁵¹Jezusi u kthye bashkë me prindërit e tij në Nazaret duke iu bindur atyre. Nëna e tij i mbante përbrenda të gjitha këto ngjarje. ⁵²Ndërkaq, Jezusi rritej trupërisht, përparonte mendërisht dhe u pëlqente Perëndisë dhe njerëzve.

Predikimi i Gjon Pagëzorit

(Mt. 3.1-12; Mk 1.1-8; Gjn 1.19-28)

3 Ishte viti i pesëmbëdhjetë i mbretërimit të perandorit Tiber; Ponc Pilati ishte guvernator i Judesë; Herod Antipa ishte sundimtar i Galileesë, Filipi; vëllai i tij, ishte sundimtar i Ituresë dhe Trahonit; Lizania ishte sundimtar i Abilenes. ²Hanani e Kajfa ishin kryepërfetërinj. Gjoni, biri i Zakarisë, ende po rrinte në shkretëtirë. Atje i arriti thirrja e Perëndisë. ³Ai u nis dhe shkoi nëpër tërë krahinën e bregut të lumit Jordan duke predikuar kështu: «Ndryshoni dhe pagëzohuni. Atëherë Zoti do t'ju falë mëkatet.» ⁴Kjo ishte në përputhje me atë që është shkruar në librin e profetit Isaia: *Në shkretëtirë thërret dikush: Përgatitni rrugën në të cilën po vjen Zoti! Ndërtoni për Perëndinë tonë një udhë të drejtë!* ⁵Mbushni çdo luginë, rrafshoni çdo kodër dhe mal: drejtoni rrugët e gjarpëruara dhe pastrojini nga pengesat. ⁶Atëherë do të shohin të gjithë se si do ta sjellë shpëtimin Perëndia.

Mësimi i Pagëzorit

⁷Njerëzit shkuan turma-turma te Gjoni, që ai t'i pagëzonte. Ai u vinte në dukje mëkatet dhe thërriste: «Pjella nepërkash! A mendoni se do t'i shpëtoni dënimit që po vjen? ⁸Tregoni me veprat tuaja se keni ndryshuar. Të mos ju shkojë mendja se nuk do t'ju ndodhë asgjë, sepse Avrahami është i pari juaj. Unë po ju them: Perëndia mund të nxjerrë prej këtyre gurëve këtu pasardhës të Avrahamit. ⁹Sëpata tashmë u vu mbi rrënjë të pemëve; çdo pemë që nuk jep fruta të mira, do të pritet dhe do të hidhet në zjarr.» ¹⁰Njerëzit e pyetën Gjonin: «Ç'të bëjmë, pra?» ¹¹Ai u përgjigj: «Kush ka dy këmisha, t'i ndajë me atë që nuk ka asnjë! Kush ka ushqim, ta ndajë me atë që nuk ka.» ¹²Erdhën edhe tagrambledhësit që të pagëzoheshin. Ata e pyetën Gjonin: «Po ne, ç'duhet të bëjmë?» ¹³Ai u përgjigj: «Mos kërkoni më shumë sesa ju është caktuar!» ¹⁴Ushhtarët, gjithashtu, e pyetën: «Po ne, ç'duhet të bëjmë?» Ai u përgjigj: «Mos grabitni askënd dhe mos merrni asgjë me dhunë, por kënaquni me rrogën tuaj!» ¹⁵Njerëzit pritnin me kureshtje dhe donin të dinin nëse Gjoni ishte Mesia. ¹⁶Por Gjoni shpalli para të gjithëve: «Unë ju pagëzoi vetëm me ujë, por po vjen ai që ka shumë më tepër pushtet se sa unë. Unë nuk jam i denjë të jem madje as skllavi i tij më i ulët: Ai do t'ju pagëzojë me Shpirtin e Zotit dhe me zjarr! ¹⁷Ai e ka terploten në dorë për ta ndarë bykun nga gruri dhe për ta mbledhur grurin në hambarët e tij. Ndërsa bykun do ta djegë në zjarrin e pashueshëm.» ¹⁸Me këto dhe me shumë thirrje të tjera, Gjoni i shpalli popullit lajmin e mirë. ¹⁹Madje qortoi edhe sundimtarin Herod, sepse ishte martuar me Herodinë, gruan e vëllait të tij dhe sepse kishte bërë, përveç kësaj, shumë vepra të këqija. ²⁰Prandaj Herodi e futi në burg dhe me këtë veprat e tij të këqija arritën kulmin.

Shukurimi i Mesisë

(Mt. 3.13-17; Mk 1.9-11)

²¹Kur ishte pagëzuar mbarë populli, u pagëzua edhe Jezusi, dhe, ndërsa po lutej, u hap qielli. ²²Shpirti i Zotit zbriti tek ai si pëllumb në mënyrë të dukshme. Nga qielli erdhi një zë: «Ti je Biri im, i dashuri im, i zgjedhuri im.» ♦

♦ **Kombinim i dy rreshtave: Ps 2,7 (Mesia, Mbreti botëror) + Isaia 42,1 (Shërbëtori i Zotit)**

Gjenealogjia e Mesisë

(Mt. 1.1-17)

²³Në fillim të shërbimit të tij Jezusi ishte rreth tridhjetë vjeç dhe njihej si biri i Jozefit, i Eliut, ²⁴i Matatit, i

Levit, i Malkiut, i Janait, i Josefit, ²⁵i Matitjës, i Amocit, i Nahumit, i Hesliut, i Nagait, ²⁶i Mahatit, i Matitjës, i Shimit, i Josefit, i Jodës, ²⁷i Gjonit, i guvernatorit Zërubavel, i Shealtielit, i Neriut, ²⁸i Malkiut, i Adiut, i Kosamit, i Almodamit, i Erit, ²⁹i Jeshuas, i Eliezerit, i Jorimit, i Matatit, i Levit, ³⁰i Shimonit, i Jëhudës, i Josefit, i Jonamit, i Eljakimit, ³¹i Maljahut, i Minës, i Matatës, i Natanit, i Davidit, ³²i Jishait, i Ovedit i Boazit, i Salmonit, i Nahshonit, ³³i Aminadavit, i Adminit, i Arnit, i Hecronit, i Percit, i Judës, ³⁴i Jakovit, i Izakut, i Avrahamit, i Terahut, i Nahorit, ³⁵i Serugit, i Reut, i Everit, i Shalahut, ³⁶i Kenanit, i Arpakshadit, i Shemit, i Noahut, i Lamekut, ³⁷i Metushelahut, i Henokut, i Jeredit, i Mahalalelit, i Kenanit, ³⁸i Enoshit, i Shetit, i Adamit, i Perëndisë.

Mesia vihet në provë

(Mt. 4.1-11; Mk 1.12-13)

4 Jezusi, i mbushur me Shpirtin e shenjtë, u largua nga krahina e lumit Jordan. ²Për dyzet ditë, Shpirti e çoi atë në shkretëtirë, ku e vuri në provë djalli. Gjithë kohën nuk hëngri asgjë, kështu që në fund kishte shumë uri. ³Dhe djalli i tha: «Në qoftë se je Biri i Perëndisë, thuaji këtij guri të bëhet bukë.»

⁴Jezusi iu përgjigj: «Në Shkrimin e shenjtë shkruhet: *Njeriu nuk jeton vetëm me bukë, [por me çdo fjalë që del nga goja e Perëndisë].*» ⁵Pastaj djalli e çoi lart në mal, i tregoi në çast të gjitha mbretëritë e botës ⁶dhe i tha: «Do të të jap tërë këtë pushtet dhe pasuri, sepse më është dorëzuar mua, dhe mund t'ia jap kujt të dua. ⁷Pra, të gjitha këto do të takojnë ty në qoftë se bie përmbys para meje dhe më adhuron.» ⁸Jezusi iu përgjigj: «Në Shkrimin e shenjtë shkruhet: *Bjer përmbys vetëm para Zotit, Perëndisë sate. Atë duhet të adhurosh dhe askënd tjetër përveç Atij!*» ⁹Më në fund djalli e çoi në Jerusalem, e vuri në majë të Tempullit dhe i tha: «Në qoftë se je me të vërtetë Biri i Perëndisë, hidhu poshtë prej këtej, ¹⁰sepse në Shkrimin e shenjtë thuhet: *Zoti do t'i urdhërojë engjëjt që të të mbrojnë,* ¹¹dhe ata do të të presin në duar, që të mos i vrasësh këmbët në gur.» ¹²Jezusi iu përgjigj:

«Gjithashtu, në Shkrimin e shenjtë thuhet: *Mos e provoko Zotin, Perëndinë tënd.*»

¹³Pasi nuk arriti ta thyente Jezusin me të gjitha këto provokime, djalli e la atë përkohësisht të qetë.

¹⁴Jezusi, i mbushur me fuqinë e Shpirtit të Zotit, u kthye në Galile, dhe lajmi për të u përhap në tërë krahinë. ¹⁵Ai dha mësim në sinagogat e tyre, dhe të gjithë e nderuan.

Parashijim i shërbimit të mëvonshëm të Jezusit

(Mt. 13.53-58; Mk 6.1-6)

¹⁶Kështu, Jezusi shkoi në Nazaret ku ishte rritur, dhe, si zakonisht, hyri në sinagogë ditën e shtunë. U ngrit për të lexuar Shkrimin e shenjtë, ¹⁷dhe ata i dorëzuan librin e profetit Isaia. Pasi e shtjelloi pergamenën, zgjodhi vendin ku ishte shkruar: ¹⁸«*Zoti më ka mbushur me Shpirtin e tij. Ai më ka emëruar dhe më ka ngarkuar që t'u sjell të varfërve lajmin e mirë, t'u shpall robërve lirinë, t'u kthej të verbërve dritën e syve, të liroj të shtypurit* ¹⁹*dhe të shpall vitin e mëshirës së Zotit.*»

²⁰Jezusi e mbylli pergamenën, ia ktheu shërbëtorit dhe u ul. Të gjithë e vështruan me ngulm dhe me kureshtje. ²¹Pastaj filloi predikimin duke thënë: «Kjo pjesë e Shkrimit që dëgjuat, është realizuar sot.» ²²Të gjithë e çmuan shumë dhe u çuditën nga fjalët e bukura që dilnin nga goja e tij, dhe thanë: «A nuk është ky biri i Jozefit?» ²³Por ai u përgjigj: «Me siguri do të më citoni proverbin: Mjek, shëro vetveten! Të gjitha ato që ke bërë në Kafarnaum, me sa kemi dëgjuar, bëji edhe këtu në vendlindjen tënde! ²⁴Me të vërtetë po ju them, – vazhdoi ai, – se asnjë profet nuk është i mirëpritur në vendlindjen e tij. ²⁵Me të vërtetë, gjithashtu, po ju them: Kur qielli u mbyll për tre vjet e gjashtë muaj në kohën e profetit Elija, në Izrael kishte shumë vejusha, dhe në mbarë vendin ra zia e bukës. ²⁶Megjithatë, Zoti nuk e dërgoi Elijën tek asnjëra prej tyre, por te një vejushë në Carfat në krahinë e Sidonit. ²⁷Në kohën e profetit Elisha, në Izrael kishte shumë të lebsur, por ata nuk i shëroi askush përveç Naamanit, sirianit.»

²⁸Të gjithë ata që ishin në sinagogë, u tërbuan kur e dëgjuan këtë. ²⁹U ngritën, e dëbuan nga qyteti dhe e shpunë deri në rrëpirën e kodrës, ku ishte ndërtuar qyteti i tyre, me qëllim që ta rrëzonin, ³⁰por ai kaloi i papenguar nëpër turmë dhe shkoi në një vend tjetër.

♦ që ta vrinin pastaj me gurë.

Popullariteti: 1) një ditë në Kafarnaum

(Mk 1.21-28)

³¹Jezusi shkoi në Kafarnaum, qytet i Galileesë. Edhe atje foli ditën e shtunë. ³²Mësimi i tij u la dëgjuësve mbresa të thella, sepse foli si një njeri me fuqi të plotë nga Zoti.

³³Në sinagogë ndodhej një njeri i pushtuar nga një shpirt i keq. Ai bërtiti me zë të fortë: ³⁴«Ç'është do të na bësh neve, Jezus nga Nazareti? A erdhe të na shkatërrosh? Unë e di se kush je: Mesia.» ♦ ³⁵Jezusi e qortoi shpirtin e keq dhe i tha: «Hesht dhe dil nga ky njeri!» Shpirti i keq e tërhoqi njeriun me forcë përpara, e rrëzoi përtokë dhe doli nga ai, por nuk e lëndoi. ³⁶Të gjithë u trembën dhe i thanë njëri-tjetrit: «Si po flet ky njeri? I urdhëron me pushtet të pamposhtur shpirtat e keqij të tërhiqen, dhe ata e dëgjojnë.» ³⁷Kjo ishte arsyeja që lajmi për Jezusin u përhap në tërë krahinë.

Jezusi shëron shumë të sëmurë

³⁸Jezusi u largua nga sinagoga dhe hyri në shtëpinë e Simonit. Vjehrra e Simonit ishte shtrirë në shtrat me ethe të forta, dhe ata iu lutën atij për ta ndihmuar. ³⁹Ai iu afrua, urdhëroi që ethet të largoheshin dhe ato u larguan. Gruaja u ngrit menjëherë dhe përgatiti gjellën për të gjithë.

⁴⁰Kur po perëndonte dielli, të gjithë i sollën Jezusit të sëmurët që vuanin nga sëmundje të ndryshme. Ai shëroi cilindo që preku me dorë. ⁴¹Shumë veta i çliroi nga shpirtrat e këqij; dhe ata bërtitën: «Ti je Biri i Perëndisë.» Por Jezusi i urdhëroi rreptësisht që të mos flitnin, sepse ata e dinin që ai ishte Mesia.

Jezusi predikon në Jude

⁴²Mëngjesin tjetër, Jezusi u largua nga qyteti dhe shkoi në një vend të vetmuar.

Njerëzit i shkuan pas dhe i thanë që të rrinte me ta, sepse nuk donin që ai të ikte. ⁴³Por ai u tha: «Unë duhet t'u jap edhe qyteteve të tjera lajmin e mirë se Perëndia tani po ngrit mbretërinë e tij, sepse për këtë më ka dërguar Zoti.»

⁴⁴Që atëherë, Jezusi filloi të fliste nëpër sinagoga në mbarë Izraelin.

Popullariteti: 2) zënia e njerëzve

(Mt. 4.18-22; Mk 1.16-20)

5 Një ditë Jezusi po qëndronte në bregun e liqenit të Ginosarit (d.m.th. të Galilesë). Njerëzit shtyheshin rreth tij për të dëgjuar fjalën e Perëndisë. ²Ai pa dy barka të nxjerra në breg: peshkatarët kishin dalë nga ato e po pastronin rrjetat. ³Jezusi hipi në një barkë, e cila i takonte Simonit, dhe iu lut atij që të largohej pak nga bregu. Pastaj u ul dhe filloi ta mësonte turmën nga barka.

⁴Kur mbaroi predikimin, i tha Simonit: «Dil në ujëra të thella dhe hidh rrjetat për të zënë peshk.»

⁵«Mësues, – iu përgjigj Simoni, – u lodhëm gjithë natën dhe nuk zumë gjë. Por, meqë po thua ti, po i hedh rrjetat përsëri.»

⁶Pasi veproi kështu, ata zunë aq shumë peshq, saqë rrjetat filluan të griseshin. ⁷Prandaj u bënë shenjë shokëve që ishin në barkën tjetër, që të vinin e t'i ndihmonin. Ata erdhën dhe i mbushën të dyja barkat aq shumë, saqë ato gati u fundosën.

⁸Kur e pa këtë, Simon Pjetri ra në gjunjë para Jezusit dhe tha: «Largohu prej meje, o Zot, sepse unë jam mëkatar!» ⁹Atë dhe ata që ishin në barkë i kishte pushtuar habia, sepse kishin zënë një sasi kaq të madhe peshqish. ¹⁰Ashtu u ndodhi edhe Gjonit dhe Jakobit, djemve të Zebedeut, të cilët ishin bashkëpunëtorë të Simonit. Jezusi i tha Simonit: «Mos ki frikë! Tani e tutje do të zësh njerëz!» ¹¹Ata i nxorën barkat në breg, lanë gjithçka dhe shkuan pas Jezusit.

Popullariteti: 3) i dëbuari

(Mt. 8.1-4; Mk 1.40-45)

¹²Njëherë Jezusi ishte në një qytet ku kishte një rast të përparuar të lebrës. Kur e pa Jezusin, i lebrosur i ra përmbys dhe iu lut: «O Zot, në qoftë se do, mund të më pastrosh.» ¹³Jezusi i zgjati dorën, e preku dhe i tha: «Dua. Pastrohu!» Dhe menjëherë lebra iu zhduk. ¹⁴Jezusi e urdhëroi: «Mos i thuaj askujt, por shko menjëherë te prifti dhe lejoje të të vizitojë; pastaj sill fljimin, siç urdhëroi Moisiu, që ta mësojnë të gjithë se je shëruar.» ¹⁵Por lajmi për Jezusin po përhapej edhe më shumë dhe njerëzit vinin turma-turma për ta dëgjuar dhe për t'u shëruar nga sëmundjet. ¹⁶Ndërsa ai largohej në vende të vetmuara për t'iu lutur Zotit.

Mosmarrëveshja: 1) ndjesa e mëkateve

(Mt. 9.1-8; Mk 2.1-12)

¹⁷Një ditë Jezusi po mësonte njerëzit. Midis tyre kishte disa farisenj dhe mësues të Ligjit që kishin ardhur nga çdo fshat i Galilesë dhe i Judesë, dhe madje nga Jerusalemi. Me Jezusin ishte Zoti, dhe fuqia për të shëruar dilte prej tij. ¹⁸Disa njerëz sollën në vig një të paralizuar dhe u përpoqën ta sillnin në shtëpi për ta ulur përdhe para Jezusit. ¹⁹Megjithatë, për shkak të turmës, nuk gjetën mënyrë tjetër për ta futur brenda. Prandaj hipën në çati, hoqën disa tjegulla dhe e ulën me gjithë vig para të pranishmëve dhe para Jezusit.

²⁰Kur e pa besimin e tyre, Jezusi i tha njeriut: «O njeri, të janë falur mëkatet.»

²¹Mësuesit e Ligjit dhe farisenjtë thanë me vete: «Kush është ky që po shan Zotin? Kush mund t'i falë mëkatet përveç Perëndisë?» ²²Por Jezusi i lexoi mendimet e tyre dhe u tha: «Përse nevrikoseni?» ²³Çfarë thuhet më lehtë: «Të janë falur mëkatet» apo «Ngrihu dhe ec»? ²⁴Por unë do t'ju provoj që Biri i njeriut ka pushtet në tokë për t'i falur mëkatet.» Prandaj i tha të paralizuarit: «Po të urdhëroj: ngrihu, merre vigun dhe shko në shtëpi.» ²⁵Njeriu aty për aty, para syve të tyre, u ngrit në këmbë, mori vigun mbi të cilin ishte shtrirë, dhe shkoi në shtëpi duke lavdëruar Perëndinë. ²⁶Të gjithë mbetën të mahnitur. U mbushën me frikë dhe lavdëruan Perëndinë duke thënë: «Sot pamë gjëra të pabesueshme!»

Mosmarrëveshja: 2) shoqëria e keqe

(Mt. 9.9-13; Mk 2.13-17)

²⁷Pas kësaj, Jezusi doli dhe pa një tagrambledhës të quajtur Levi, ulur në vendin e tij të punës, dhe i tha: «Eja pas meje!» ²⁸Levi u ngrit, la gjithçka dhe shkoi pas tij. ²⁹Pastaj Levi shtroi një gosti të madhe në shtëpinë e tij për nder të Jezusit; midis mysafirëve kishte shumë tagrambledhës dhe të njohur të tjerë. ³⁰Farisenjtë, veçanërisht mësuesit e tyre të Ligjit, ishin shumë të zemëruar dhe u ankuan para nxënësve të Jezusit duke thënë: «Pse pini e hani me tagrambledhësit dhe me fundërrinat e shoqërisë?» ³¹Jezusi u përgjigj: «Të shëndoshët nuk kanë nevojë për mjek, por të sëmurët. ³²Unë erdha t'u bëj thirrje që të kthehen te Zoti, jo atyre që mbahen për «të drejtë», por atyre që pranojnë se janë «mëkatarë.»

Mosmarrëveshja: 3) festimi dhe agjërimi

(Mt. 9.14-17; Mk 2.18-22)

³³Pastaj farisenjtë i thanë Jezusit: «Nxënësit e Gjonit agjërojnë shpesh dhe falen, ashtu si njerëzit tanë, kurse të tutë hanë e pinë.» ³⁴Jezusi u përgjigj: «A mendoni ju se mund t'i detyroni dasmorët të agjërojnë kur dhëndri është me ta? ³⁵Por do të vijë koha kur dhëndri do t'u rrëmbehet, e pastaj do të agjërojnë.» ³⁶Jezusi ua tregoi me shëmbëlltyra për çfarë bëhej fjalë. «Askush nuk pret një copë prej palltos së re për të arnuar pallton e vjetër. Përndryshe, e reja do të grisej; përveç kësaj, copa e prerë prej palltos së re nuk shkon me të vjetrën. ³⁷Askush nuk e hedh verën e re në calikë të vjetër, sepse vera e re do të bëjë që ata të pëlcasin; vera do të derdhet dhe vetë calikët do të prishen. ³⁸Përkundrazi, vera e re duhet hedhur në calikë të rinj. ³⁹Kush pi verë të vjetër, nuk do verë të re, sepse thotë: «Vera e vjetër është më e mirë.»

Mosmarrëveshja: 4) dita e shtunë

(Mt. 12.1-8; Mk 2.23-28)

6 Një të shtunë Jezusi po shkonte bashkë me nxënësit e tij nëpër fushat e mbjella me grurë. Nxënësit këputnin kallinj, i fërkonin me duar dhe i hanin. ²Disa farisenj u thanë: «Sipas Ligjit, kjo ndalohet të bëhet të shtunën!» ³Jezusi u përgjigj: «A nuk keni lexuar se ç'bëri Davidi bashkë me shoqëruesit e tij, kur kishin uri? ⁴Hyri në shtëpinë e Perëndisë, mori bukët kushtuar Perëndisë dhe ua dha njerëzve të tij, megjithëse, sipas Ligjit, vetëm priftërinjtë lejoheshin t'i hanin ato.» ⁵Jezusi e mbylli diskutimin duke thënë: «Unë, Biri i njeriut, kam të drejtë të caktoj se çfarë lejohet dhe çfarë ndalohet të bëhet ditën e shtunë.»

⁶Një të shtunë tjetër, Jezusi hyri në sinagogë dhe filloi të mësonte njerëzit. Aty ishte një i paralizuar në krahun e djathtë. ⁷Mësuesit e Ligjit dhe farisenjtë kërkonin të gjenin shkak për të paditur Jezusin, prandaj e shikonin me vëmendje nëse do të shëronte edhe ditën e shtunë. ⁸Por ai i dinte mendimet e tyre dhe i tha njeriut me krah të paralizuar: «Ngrihu dhe dil para të gjithëve!» Njeriu dëgjoi dhe doli përpara. ⁹Pastaj Jezusi u tha të pranishmëve: «Po ju pyes: Çfarë na lejon Ligji të bëjmë të shtunën: mirë apo keq? Ta shpëtojmë jetën e njeriut apo ta lëmë atë të vdesë?» ¹⁰Ai vështroi me ngulm secilin njëri pas tjetrit dhe e urdhëroi njeriun: «Shtrije krahun!» Ai e shtriu krahun dhe u shërua. ¹¹Për këtë arsye kundërshtarët e Jezusit u tërbuan aq shumë, saqë filluan të diskutonin me njëri-tjetrin si të vepronin kundër Jezusit.

Izraeli i ri: 1) dymbëdhjetë apostujt

(Mt. 10.1-4; Mk 3.13-19)

¹²Atëherë Jezusi u tërhoq në një kodër për t'u lutur dhe kaloi atje tërë natën duke folur me Perëndinë. ¹³Kur zbardhi dita, thirri nxënësit e tij dhe prej tyre zgjodhi dymbëdhjetë, të cilët i quajti apostuj: ¹⁴Simonin, të cilin e quajti Pjetër, dhe të vëllanë Andreun, Jakobin, Gjonin, Filipin, (Natanael) Bartolmain, ¹⁵Mateun dhe Tomën, Jakobin birin e Halfait, dhe Simonin ish-anëtar i partisë së zelotëve, ¹⁶Judën vëllanë e Jakobit, dhe Judën nga Karioti, i cili më vonë e tradhtoi Jezusin. ¹⁷Jezusi zbriti nga kodra bashkë me apostujt. Në një vend të rrafshët ishte mbledhur një numër i madh dishepujsh, si dhe një turmë e madhe nga mbarë Judeja dhe Jerusalemi, nga qytetet bregdetare të Tirit dhe të Sidonit. ¹⁸Ata kishin ardhur për ta dëgjuar dhe për t'u shëruar nga sëmundjet. Ai çliroi të gjithë ata që mundoheshin nga shpirtat e këqij. ¹⁹Secili kërkonte ta prekte, sepse nga ai dilte fuqia që i shëronte të gjithë.

Izraeli i ri: 2) manifesti

(Mt. 5.1-12)

²⁰Jezusi i shikoi nxënësit e tij dhe tha: «Lum ju të vobektët, sepse juve ju përket mbretëria e Perëndisë. ²¹Lum ju që tani keni uri. Zoti do t'ju ngopë! Lum ju që tani qani. Së shpejti do të qeshni nga gëzimi! ²²Lum ju kur njerëzit ju urrejnë, ju përjashtojnë (nga gjiri i sinagogës), ju fyejnë pse merrni anën time – anën e Birit të njeriut! ²³Kur ndodh kjo, gëzohuni dhe kërceni nga gëzimi, sepse shpërblimi juaj në qiell do të jetë i madh; kështu i trajtuan profetët të parët (e farisenjve). ²⁴Por mjerë ju të pasurit, sepse luksi juaj po mbaron. ²⁵Mjerë ju që tani jeni të ngopur, sepse do të keni

uri! Mjerë ju që tani qeshni, sepse do të qani e do të vajtoni. ²⁶Mjerë ju kur të gjithë njerëzit ju lavdërojnë, sepse kështu bënë të parët (e farisenjve) me profetët e rremë!

²⁷Por juve që më dëgjoni po ju them: Duajini armiqtë tuaj, bëjuni mirë atyre që ju urrejnë! ²⁸Bekojini ata që ju mallkojnë! Lutuni për ata që ju trajtojnë keq. ²⁹Atij që të bie me shpullë në njërën faqe, ktheji edhe tjetrën! Atij që të merr pallton, jepi edhe këmishën. ³⁰Kujtdo që të lutet për diçka, jepi! E nga ai që të merr diçka, mos kërkoni që të ta kthejë! ³¹Atë që dëshironi që t'ju bëjnë njerëzit juve, bëjuani ju atyre.

³²Përse pritni shpërblim nga Zoti, në qoftë se doni vetëm ata që ju duan? Kështu veprojnë edhe të pafetë.

³³Përse pritni shpërblim nga Zoti, në qoftë se trajtoni mirë vetëm ata që ju trajtojnë mirë? Këtë mund ta bëjnë edhe të tjerët. ³⁴Përse pritni shpërblim, në qoftë se u jepni hua vetëm atyre nga të cilët shpresoni që t'ju kthejnë? Edhe të pafetë japin hua që të marrin aq sa dhanë. ³⁵Përkundrazi, duajini armiqtë tuaj; bëjuni mirë atyre; jepuni atyre hua dhe mos pritni që ata t'ju kthejnë atë! Atëherë do ta merrni shpërblimin dhe do të jeni bijtë e të Lartit (Perëndi). Se edhe Ai është i mirë ndaj mosmirënjohësve dhe keqbërësve. ³⁶Kini mëshirë, ashtu siç ka edhe Ati juaj!

³⁷Mos i kritikoni të tjerët, dhe Zoti nuk do t'ju kritikojë as ju! Mos i dënioni të tjerët, dhe Zoti nuk do t'ju dënojë as ju! Falini të tjerët, dhe Zoti do t'ju falë edhe ju. ³⁸Jepuni të tjerëve, dhe Zoti do t'ju japë edhe juve: do t'ju dhurojë aq shumë, sa që nuk mund t'i mbani të gjitha. Prandaj përdorni me të tjerët një masë të bollshme; Zoti do të përdorë me ju të njëjtën masë.»

³⁹Jezusi u foli edhe me shëmbëlltyra: «Një i verbër nuk mund t'ia tregojë udhën tjetrit, përndryshe do të bien të dy bashkë në gropë. ⁴⁰Asnjë nxënës nuk qëndron mbi mësuesin e vet, por pasi ka mbaruar së mësuar, do të jetë si mësuesi i tij.»

⁴¹«Përse shqetësohesh për halën në syrin e bashkëbesimtarit, ndërsa nuk ndien trarin në syrin tënd? ⁴²Si mund t'i thuash bashkëbesimtarit tënd: «Vëlla, lermë të ta nxjerr këtë halë nga syri!», kurse trarin në syrin tënd nuk e ndien? Hipokrit, nxirr së pari trarin nga syri yt, atëherë do të shohësh aq qartë, sa do të mund ta nxjerrësh halën nga syri i bashkëbesimtarit tënd!»

⁴³«Një pemë e mirë nuk jep fruta të këqija, as një pemë e keqe fruta të mira. ⁴⁴Çdo pemë njihet nga frutat e saj: fiqtë nuk mblidhen nga ferrat dhe as rrushi nga drizat.

⁴⁵Njeriu i mirë nxjerr të mirën, sepse ka zemër të mirë; kurse njeriu i keq mund të nxjerrë vetëm të keqen, sepse është thelbësisht i keq. Goja e tij flet vetëm atë me të cilën i është mbushur zemra.»

⁴⁶«Përse më thërritni: «O Zot, o Zot!» kur nuk zbatoni atë që ju them? ⁴⁷Kushdo që vjen tek unë, dëgjon fjalët e mia dhe vepron sipas tyre – atij do t'i tregoj se kujt i ngjan. ⁴⁸Ai i ngjan njeriut që po ndërtonte shtëpinë e tij. Gërmoi një gropë të thellë dhe e hodhi themelin mbi shkëmb. Kur vërshoi lumi, e goditi shtëpinë, por nuk arriti ta tundte, sepse ishte ndërtuar mirë. ⁴⁹Por ai që i dëgjon fjalët e mia dhe nuk vepron sipas tyre, i ngjan njeriut që e ndërtoi shtëpinë pa themel drejt e në tokë. Kur lumi doli nga shtrati, e goditi dhe e shembi menjëherë; ajo shtëpi u bë gërmadhe e madhe.»

Dashuria në veprim: 1) pagani

(Mt. 8.5-13)

7 Pasi e mbaroi mësimin e tij para grumbullit të njerëzve, Jezusi shkoi në Kafarnaum. ²Atje banonte një kapiten johebre. Kishite një ordinancë që e çmonte shumë: shërbëtori ishte i sëmurë për vdekje. ³Kur kapiteni dëgjoi për Jezusin, dërgoi disa njerëz të nderuar nga bashkësia hebreje tek ai për t'iu lutur që të vinte e të shëronte shërbëtorin. ⁴Kur shkuan te Jezusi, ata iu lutën atij duke ngulur këmbë: «Kapiteni e meriton ndihmën tënde, ⁵sepse e do kombin tonë. Ai na ka ndërtuar madje sinagogën.»

⁶Jezusi u nis të shkonte me ta. Kur iu afrua shtëpisë, kapiteni i dërgoi përpara disa miq për t'i thënë: ⁷«Zot, mos u shqetëso vetë për këtë. Unë nuk jam i denjë që të hysh në shtëpinë time. ⁷Për këtë as veten time nuk e quajta të denjë për të ardhur tek ti – por thuaj vetëm një fjalë dhe shërbëtori im do të shërohet! ⁸Edhe unë u jam nënshtruar oficerëve madhorë dhe kam ushtarë nën urdhrat e mi. Njërit i them:

«Shko!», dhe ai shkon; tjetrit: «Eja!», dhe ai vjen; dhe shërbëtorit tim: «Bëje këtë!», dhe ai e bën.»

⁹Kur e dëgjoi këtë, Jezusi u çudit, u kthye dhe i tha turmës që i shkonte pas: «Po ju them se një besim të tillë nuk e kam gjetur as në Izrael.»

¹⁰Kur u kthyen në shtëpinë e kapitenit, lajmëtarët e gjetën ordinancën të shëruar.

Dashuria në veprim: 2) vejusha

¹¹Pak më vonë Jezusi shkoi në qytetin Nain i shoqëruar nga nxënësit e tij dhe nga një grumbull i madh njerëzish. ¹²Sapo kishin arritur te porta e qytetit, panë të dilte një procesion i përmortshëm. I vdekuri ishte djali i vetëm i një vejushe, prandaj për ta përcjellë kishte dalë shumica e banorëve të qytetit. ¹³Kur e pa vejushën, Zotit i erdhi keq për të dhe i tha asaj: «Mos qaj!» ¹⁴Pastaj iu afrua vigut dhe e preku; ata që e mbanin, u ndalën. Jezusi i tha të vdekurit: «Djalosh, po të urdhëroj, çohu!» ¹⁵I vdekuri u çua dhe filloi të fliste, e Jezusi ia ktheu nënës së tij. ¹⁶Të gjithë të pranishmit i zuri frika dhe lavdëruan Perëndinë. «Një profet i madh u paraqit midis nesh!» – thanë ata. – «Perëndia ka ardhur për të shpëtuar popullin e tij.»

¹⁷Ky lajm për Jezusin u përhap në të gjithë vendin dhe nëpër të gjitha shtetet fqinjë.

Dashuria në veprim: 3) i burgosuri

(Mt. 11.2-19)

¹⁸Gjon Pagëzori i dëgjoi të gjitha këto ngjarje nga nxënësit e tij. Ai thirri dy prej tyre ¹⁹dhe i dërgoi për të pyetur Zotin nëse ai ishte Shpëtimtari që duhej të vinte apo nëse ata duhej të prisnin një tjetër. ²⁰Të dy shkuan te Jezusi dhe i thanë: "Gjon Pagëzori na ka dërguar të të pyesim: «A je ti Shpëtimtari që duhet të vijë, apo duhet të presim një tjetër?»" ²¹Pikërisht në atë kohë Jezusi po shëronte shumë njerëz nga sëmundjet, lëngimet e nga shpirtrat e këqij dhe po u kthente shikimin shumë të verbërve. ²²Ai iu përgjigj lajmëtarëve të Gjonit: «Kthehuni te Gjoni dhe i tregoni se çfarë keni parë dhe dëgjuar këtu: të verbrit shohin, të çalët ecin, të lebrosurit pastrohen, shurdhët dëgjojnë, të vdekurit ringjallen, të vobektëve u predikohet Lajmi i mirë. ²³Lum ai që nuk e humbet besimin tek unë!»

²⁴Kur lajmëtarët e Gjonit u nisën, Jezusi filloi t'i fliste popullit për të: «Çfarë menduat se do të shikonit kur dolët te Gjoni në shkretëtirë? Një njeri pa karakter? ²⁵Apo çfarë dolët për të parë? Dikë të veshur me rroba të hijshme? Ata që vishen me rroba të hijshme, jetojnë në luks dhe banojnë në pallate mbretërore! ²⁶Po përse dolët? Për të parë një profet? Ja ku po ju them se keni parë edhe më tepër se një profet! ²⁷Gjoni është ai për të cilin Shkrimi thotë: *Unë (Zoti) dërgoj lajmëtarin tim për të të hapur ty rrugën.* ²⁸Po ju them se Gjoni është më i rëndësishëm se cilido njeri që ka jetuar ndonjëherë. E megjithatë, më i vogli në mbretërinë e Perëndisë është më i madh se Gjoni.

²⁹Të gjithë ata që e dëgjuan Gjonin, edhe tagrambledhësit, e pranuan planin e Perëndisë për veten e tyre duke u pagëzuar nga Gjoni. ³⁰Vetëm farisenjtë dhe mësuesit e Ligjit, duke mos e pranuar pagëzimin nga Gjoni, e hodhën në erë planin e Perëndisë për shpëtimin e tyre.»

³¹Jezusi vazhdoi: "Me çfarë t'i krahasoj, pra, njerëzit e sotëm? ³²Ata u ngajnë fëmijëve që qëndrojnë në shesh. Një grup i thotë tjetrit duke thirrur: «Ne u ramë për ju fyejve e ju nuk kërcyet; bëmë gjëmë e ju nuk vajtuat!» ³³Erdhi Gjon Pagëzori: ai agjëroi e nuk piu verë, dhe ju thatë: «Është i çmendur!» ³⁴Erdhi Biri i njeriut: ai hëngri e piu, dhe ju thatë: «Shiko këtë njeri! Është grykës dhe pijanec, shok i tagrambledhësve dhe i të flakurve nga shoqëria!» ³⁵Por urtësia (e Zotit) vërtetohet nga pasojat e veta."

Dashuria në veprim: 4) gruaja e penduar

³⁶Njëri nga farisenjtë iu lut Jezusit që të shkonte tek ai për darkë. Ai hyri në shtëpinë e tij dhe u ul pranë tryezës. ³⁷Në atë qytet banonte një grua që ishte e njohur për jetën e saj të shthurur. Kur mori vesh që Jezusi ishte në shtëpinë e fariseut, ajo solli me vete një enë alabastri me parfum. ³⁸Iu afrua Jezusit nga prapa duke qarë, dhe lotët i ranë atij te këmbët. Prandaj ajo ia fshiu këmbët me flokët e kokës, ia puthi dhe ia derdhi parfumin në këmbë.

³⁹Kur fariseu që kishte ftuar Jezusin, e pa këtë, tha me vete: «Po të ishte ky profet, do ta dinte se kush e çfarë gruaje është ajo që po e prek; do ta dinte se ajo është prostitutë.» ⁴⁰Jezusi mori fjalën dhe tha: «Simon, kam diçka për të të thënë.» «Thuaje mësues!» – tha ai.

⁴¹«Dy njerëz i kishin dikujt borxh. Njëri i kishte borxh pesëqind monedha argjendi, kurse tjetri pesëdhjetë.

⁴²Ngaqë asnjëri prej tyre nuk kishte se me çfarë t'ia kthente borxhin, huadhënësi ua fali borxhet të dyve.

Tregomë tani se cili nga ata do të jetë më mirënjohës?» ⁴³Simoni iu përgjigj: «Mendoj se ai që i kishte më shumë borxh.» Jezusi i tha: «Ke të drejtë.» ⁴⁴Pastaj tregoi me gisht gruan dhe i tha Simonit: «Shikoje atë grua! Erdha në shtëpinë tënde, por ti nuk më solle ujë për të larë këmbët, kurse ajo m'i lau këmbët me lotët e saj dhe m'i fshiu me flokët e saj. ⁴⁵Ti nuk më përshëndete me puthje, kurse ajo, qysh kur hyra, nuk pushoi së puthuri këmbët e mia. ⁴⁶Ti nuk ma leve kokën me vaj, kurse ajo m'i lau këmbët me parfum.

⁴⁷Prandaj po të them se borxhi i saj i madh u fal: kjo tregohet nga mirënjohja e madhe që ajo ka treguar ndaj meje. Atij që i është falur pak, tregon më pak mirënjohje.»

⁴⁸Pastaj Jezusi i tha gruas: «Të janë falur mëkatet.» ⁴⁹Mysafirët e tjerë pyetën njëri-tjetrin: «Kush është ky që fal edhe mëkatet?» ⁵⁰Por Jezusi i tha gruas: «Të shpëtoi besimi yt. Shko në paqe!»

Shërbimi gjatë udhëtimit: 1) përkrahësit

8 Më pas, në çdo vend ku shkante, në qytete dhe fshatra, Jezusi predikonte Lajmin e mirë se Perëndia po ngrinte tashmë mbretërinë e tij. Me të shkuan edhe dymbëdhjetë nxënësit. ²Përveç këtyre, i shkonin pas edhe disa gra që ishin shëruar nga shpirtrat e këqij dhe nga sëmundjet; ato ishin Maria nga Magdala, nga e cila ai kishte dëbuar shtatë shpirtra të këqij; ³Johana, gruaja e Kuzës, administratorit të Herod Antipës; Shoshana dhe shumë të tjera. Ato të gjitha kujdeseshin me anë të pasurisë së tyre për jetesën e Jezusit dhe të nxënësve të tij.

Shërbimi gjatë udhëtimit: 2) nxitja dhe paralajmërimi

(Mt. 13.1-9; Mk 4.1-9)

¹Njerëzit vinin te Jezusi nga të gjitha qytetet; kur u mblodh turma e madhe, ai u tregoi këtë shëmbëlltë: ²

³«Një fshatar doli në fushë për të mbjellë farën. Ndërsa po mbillte, disa kokrra ranë pranë rrugës, ku u

shkelën dhe i çukitën zogjtë. ⁶Disa kokrra ranë në zallinë dhe kur mbinë, u thanë, sepse nuk kishte lagështi. ⁷Disa ranë në ferra, por ferrat u rritën bashkë me to dhe ua zunë frymën. ⁸Disa ranë në tokë të mirë; gruri mbiu dhe lëshoi kallinj, secili njëqind kokrra.» Jezusi përfundoi duke thënë: «Kush mund të dëgjojë, të dëgjojë mirë.»

⁹Nxënësit e Jezusit e pyetën se çfarë nënkuptonte kjo shëmbëllturyë. ¹⁰Jezusi iu përgjigj: «Perëndia ju tregon juve se si e ngre mbretërinë e tij në botë, kurse të tjerëve kjo u jepet vetëm me shëmbëllturya. Ata do të shikojnë, por nuk do të shohin; do të dëgjojnë, por nuk do të kuptojnë. ¹¹Kuptimi i shëmbëllturyës është si vijon; fara simbolizon fjalën e Perëndisë. ¹²Kokrrat që ranë pranë rrugës, janë ata që e dëgjojnë fjalën, por pastaj vjen djalli dhe e shpëput nga zemrat e tyre, që ata të mos besojnë e të mos shpëtojnë. ¹³Kokrrat që ranë në zallinë, janë ata që e dëgjojnë fjalën dhe e pranojnë atë me gëzim. Por kjo nuk ngulitet thellë në ta; ata besojnë vetëm për një periudhë, por kur vjen koha e sprovës, heqin dorë nga feja. ¹⁴Kokrrat që ranë në ferra, janë ata që e dëgjojnë fjalën, por shqetësimet, pasuria dhe kënaqësia e kësaj jete ua zënë frymën, dhe ata nuk japin kurrë fryt të pjekur. ¹⁵Kokrrat që ranë në tokë të mirë, janë ata që e dëgjojnë fjalën, e zbatojnë atë me zemër të mirë e të bindur dhe japin fryt për shkak të qëndrueshmërisë së tyre.

¹⁶Askush nuk ndez një kandil për ta mbuluar me tas dhe për ta vënë nën shtrat, por e vendos atë në vend të lartë, që ata që hyjnë ta shohin dritën. ¹⁷Kështu, gjithçka që është ende e fshehur, do të dalë në dritë, dhe ajo që është ende e pakuptueshme, do të kuptohet dhe do të shpallet hapur. ¹⁸Pra, kujdes që të dëgjoni me vëmendje; sepse kush ka shumë, atij do t'i jepet edhe më, dhe kush ka pak, atij do t'i merret edhe ajo pakicë që ka.»

¹⁹Nëna e Jezusit dhe vëllezërit e tij donin të flitnin me të, por nuk arritën t'i afroreshin për shkak të turmës. ²⁰Dikush i tha Jezusit: «Nëna dhe vëllezërit e tu ndodhen jashtë dhe duan të të shohin.» ²¹Por Jezusi u tha të gjithëve: «Nëna ime dhe vëllezërit e mi janë ata që dëgjojnë fjalën e Perëndisë dhe e vënë atë në jetë.»

Shërbimi gjatë udhëtimit: 3) pushtet mbi furtunën dhe djajtë

(Mt. 8.23-27; Mk 4.35-41)

²²Një ditë Jezusi hipi në barkë bashkë me nxënësit e tij dhe u tha atyre: «Të kalojmë në bregun tjetër të liqenit!» Ata u nisën. ²³Gjatë lundrimit Jezusin e zuri gjumi. Papritur në liqen filloi një shtrëngatë, dhe barka zuri të mbushej me ujë; ata ishin në rrezik të madh. ²⁴Nxënësit iu afruan Jezusit, e zgjuan dhe i thanë: «Mësues, Mësues, po fundosemi!» Jezusi u ngrit dhe qortoi erën dhe valët e ujit – ato pushuan dhe u bë qetësi e madhe. ²⁵Pastaj u tha nxënësve: «Ku është besimi juaj?» Por ata, të frikësuar dhe të çuditur, i thanë njëri-tjetrit: «Kush është ky? Ai u jep urdhër erërave dhe ujit, dhe ato e dëgjojnë!»

²⁶Jezusi dhe nxënësit e tij lundruan më tutje dhe arritën në krahinën e Gerasës, e cila gjendet në bregun tjetër përballë Galileës. ²⁷Sapo zbriti në breg, Jezusi i doli përpara nga qyteti një njeri që ishte pushtuar nga shpirtra të këqij. Për shumë kohë ky njeri nuk kishte veshur rroba; nuk rrinte në shtëpi, por e kalonte kohën në varret e hapura në shkëmb. ²⁸Kur e pa Jezusin, bërtiti, ra përmbys para tij dhe i tha me zë të lartë: «O Jezus, Biri i Perëndisë më të lartë, çfarë ke me mua? Po të lutem, mos më mundo!»

²⁹Ai u shpreh kështu, sepse Jezusi e kishte urdhëruar shpirtin e keq të dilte nga ai. Kishte kohë që shpirti e kishte pushtuar njeriun. Megjithëse e ruanin si një të burgosur, duke i vënë pranga në duar e në këmbë, ai i këpuste prangat dhe djalli e dëbonte në vend të pabanuar. ³⁰Jezusi e pyeti: «Si të quajnë?» «Legjion», – iu përgjigj ai.

Ai u shpreh kështu, sepse në të kishin hyrë shumë shpirtra të këqij. ³¹Djajtë i luteshin atij të mos i urdhëronte të shkonin në greminë.

³²Aty pranë, në shpatin e kodrës, po kulloste një tufë derrash. Prandaj shpirtrat e këqij iu lutën Jezusit që t'i lejonte të hynin te derrat, dhe ai i lejoi. ³³Ata dolën nga njeriu dhe hynë te derrat. E tërë tufa e derrave vrapoi tatëpjetë shpatit të kodrës drejt e në liqen dhe u mbyt.

³⁴Kur panë se ç'kishte ndodhur, rojtaret e derrave ua mbathën këmbëve dhe e hapën lajmin në qytete dhe fshatra.

³⁵Njerëzit dolën të shikonin se ç'kishte ndodhur dhe, kur shkuan te Jezusi, e gjetën njeriun nga i cili kishin dalë djajtë, ulur afër këmbëve të Jezusit, të veshur e me mendje të shëndoshë, dhe të gjithë i zuri frika. ³⁶Ata që e kishin parë këtë, u treguan njerëzve se si ishte shëruar i pushtuari nga djalli. ³⁷Pastaj të gjithë njerëzit e kësaj krahine iu lutën Jezusit të largohej prej tyre, sepse ishin trembur shumë. Prandaj Jezusi hipi në barkë për t'u nisur. ³⁸Njeriu nga i cili kishin dalë djajtë, iu lut Jezusit që të shkonte me të, por Jezusi e nisi duke i thënë: ³⁹«Kthehu në shtëpinë tënde dhe trego gjithçka që bëri Perëndia për ty!» Dhe njeriu shkoi nëpër tërë qytetin duke treguar se ç'kishte bërë Jezusi për të.

Shërbimi gjatë udhëtimit: 4) pushtet mbi sëmundjen dhe vdekjen

(Mt. 9.18-26; Mk 5.21-43)

⁴⁰Kur Jezusi u kthye në bregun tjetër të liqenit, njerëzit e pranuan me gëzim, sepse të gjithë po e pritnin.

⁴¹Pastaj erdhi

një burrë me emrin Jair, i cili ishte kryetar i sinagogës. Ai ra përmbys para këmbëve të Jezusit dhe iu lut

të hynte në shtëpinë e tij, ⁴²sepse bija e tij e vetme, rreth dymbëdhjetë vjeç, ishte në prag të vdekjes. Gjatë rrugës njerëzit e shtynin Jezusin nga të gjitha anët. ⁴³Mes tyre ishte një grua që vuante nga hemorragjia për dymbëdhjetë vjet me radhë; ajo kishte harxhuar tërë pasurinë e saj nëpër mjekë, por asnjëri prej tyre nuk kishte qenë në gjendje ta shëronte. ⁴⁴Ajo iu afrua Jezusit nga prapa, i preku kindin e petkut dhe hemorragjia i pushoi menjëherë. ⁴⁵Jezusi pyeti: «Kush më preku?» Meqë të gjithë e mohuan, Pjetri i tha: «Mësues, rreth teje ka shumë njerëz dhe të shtynjë.» ⁴⁶Por Jezusi tha: «Dikush më preku, sepse ndjeva fuqinë që doli prej meje.» ⁴⁷Kur pa se e kishin vënë re, gruaja shkoi duke u dridhur dhe ra përmbys para këmbëve të Jezusit. Atje, para të gjithëve, ajo i tregoi pse e kishte prekur dhe se si ishte shëruar menjëherë. ⁴⁸Jezusi i tha: «O grua, të shëroi besimi yt. Shko në paqe!» ⁴⁹Kur Jezusi po thoshte këto fjalë, erdhi dikush nga shtëpia e kryetarit të sinagogës dhe i tha Jairit: «Bija jote vdiq. Mos e shqetëso më Mësuesin!» ⁵⁰Por Jezusi e dëgjoi këtë dhe i tha Jairit: «Mos ki frikë! Vetëm vazhdo të besosh dhe ajo do të shërohet!» ⁵¹Kur erdhi në shtëpi, nuk lejoi asnjëri të hynte brenda, përveç Pjetrit, Jakobit dhe Gjonit, si dhe babait me nënën e vajzës. ⁵²Të gjithë të pranishmit po qanin dhe po vajtonin vdekjen e vajzës. Jezusi u tha: «Mos qani, sepse fëmija nuk ka vdekur, por po fle!» ⁵³Ata të gjithë u tallën me të, sepse e dinin që ajo kishte vdekur. ⁵⁴Jezusi e mori për dore dhe i tha: «O vajzë, çohu!» ⁵⁵Shpirti iu kthye dhe ajo u ngrit menjëherë. Jezusi urdhëroi që t'i jepnin të hante. ⁵⁶Prindërit e saj nuk ishin më në vete nga habia, por Jezusi i urdhëroi të mos i tregonin askujt se ç'kishte ndodhur.

Jezusi dhe nxënësit e tij: 1) misioni

(Mt. 10.5-15; Mk 6.7-13)

9 Jezusi i thirri të dymbëdhjetë nxënësit dhe u dha fuqi e pushtet për të dëbuar të gjithë djajtë dhe për të shëruar të sëmurët. ²Pastaj ai i dërgoi ata me këtë detyrë: «Shpallni se njerëzit tani mund të hyjnë në mbretërinë e Perëndisë! Shëroni të sëmurët! ³Mos merrni asgjë për udhëtim: as shkop, as trastë, as ushqim, as të holla dhe as këmbisha për t'u ndërruar. ⁴Sa herë që t'ju presin mirë, rrini në atë shtëpi gjatë gjithë qëndrimit tuaj në atë qytet; ⁵sa herë që nuk ju pranojnë, dilni nga ai qytet dhe shkundni pluhurin nga këmbët, si paralajmërim për ta!»

⁶Nxënësit u nisën dhe shkuan nëpër fshatra duke predikuar lajmin e mirë dhe duke shëruar gjithkund. ⁷Herod Antipa, sundimtar i Galileës, dëgjoi për gjithçka që kishte ndodhur. U hutua, sepse disa thoshin se Gjoni ishte ringjallur. ⁸Të tjerë thoshin se ishte shfaqur Elija, kurse disa të tjerë thoshin se ishte ringjallur njëri prej profetëve të lashtë. ⁹Herodi tha: «Gjonit ia preva kokën; por kush është ky për të cilin po dëgjoj këto gjëra?» Dhe kërkoi rastin ta shihte Jezusin.

Jezusi dhe nxënësit e tij: 2) banketi i ndarjes

(Mt. 14.13-21; Mk 6.30-44; Gjn 6.1-14)

¹⁰Apostujt u kthyen dhe i treguan Jezusit gjithçka që kishin bërë. Ai i mori me vete e ata shkuan afër një qyteti me emrin Bet-Caida. ¹¹Kur e mori vesh këtë, turma e njerëzve i shkoi pas. Ai i pranoi dhe u foli për mbretërinë e Perëndisë, e shëroi ata që kishin nevojë për shërim.

¹²Kur ra muzgu, erdhën dymbëdhjetë nxënësit dhe i thanë: «Lëri njerëzit të shkojnë në fshatrat dhe fermat përreth për të gjetur strehë dhe ushqim, sepse këtu jemi në vend të humbur!» ¹³«Jepuni ju të hanë!» – u tha Jezusi. «Kemi vetëm pesë bukë dhe dy peshq», – iu përgjigjën ata. – «A të shkojmë e të blejmë ushqim për gjithë këtë turmë?» ¹⁴(Ishin rreth pesë mijë burra). Jezusi u tha nxënësve: «Ulini njerëzit në grupe nga pesëdhjetë veta!» ¹⁵Pasi nxënësit i ndanë, ata u ulën të gjithë. ¹⁶Jezusi i mori pesë bukët dhe dy peshqit, ngriti sytë në qiell, tha lutjen e falënderimit, i ndau dhe ua dha nxënësve për t'ia vënë popullit përpara. ¹⁷Të gjithë hëngrën sa u ngopën dhe nxënësit e mblodhën tepricën e copave të bukës në dymbëdhjetë shporta.

Jezusi dhe nxënësit e tij: 3) hija e kryqit

(Mt. 16.13-19; Mk 8.27-29)

¹⁸Një ditë, kur Jezusi po i lutej Zotit vetëm, iu afruan nxënësit. Ai i pyeti: «Ç'mendojnë njerëzit për mua?» ¹⁹«Disa thonë se je Gjon Pagëzori» – iu përgjigjën ata. «Të tjerë thonë se je Elija, kurse disa të tjerë thonë se je njëri prej profetëve të lashtë që është ringjallur.» ²⁰«Po ju, – u tha, – për kë më mbani?» Simon Pjetri iu përgjigj: «Ti je Mesia i Perëndisë!»

²¹Pastaj Jezusi i urdhëroi rreptësisht të mos i tregonin askujt për këtë. ²²«Sepse, – vazhdoi ai, – Biri i njeriut duhet të vuajë shumë. Anëtarët e Këshillit të lartë, kryepriiftërinjtë dhe mësuesit e Ligjit nuk do ta pranojnë (si Mesia). Ata do ta vrasin, por ditën e tretë ai do të ringjallet.»

²³Pastaj u tha të gjithëve: «Në qoftë se ndokush dëshiron të bëhet nxënësi im, ai duhet të mohojë vetveten dhe dëshirat e tij egoiste, të marrë çdo ditë kryqin e vet dhe të më ndjekë mua! ²⁴Në të vërtetë, kush dëshiron të shpëtojë jetën e vet, do ta humbasë atë, dhe kush e humbet jetën e vet për shkakun tim, do ta shpëtojë atë. ²⁵Çfarë vlere ka për njeriun në qoftë se fiton tërë botën, kurse jetën e vet e humbet ose mundet nga armiku? ²⁶Kur të vij në madhësinë time qiellore dhe në madhësinë e Atit dhe të engjëjve të shenjtë, unë, Biri i njeriut, nuk do të ndërhyj për askënd (para Gjyqit) që nuk ka ndërhyrë për mua dhe

për fjalët e mia. ²⁷Ju siguroj se këtu janë disa që nuk do të vdesin pa parë mbretërinë e Perëndisë.»

Jezusi dhe nxënësit e tij: 4) shpjegimi i kthimit të tij

(Mt. 17.1-8; Mk 9.2-8)

²⁸Afërsisht një javë pasi i kishte thënë këto fjalë, Jezusi mori me vete Pjetrin, Gjonin dhe Jakobin dhe u ngjit në mal për t'iu lutur Zotit. ²⁹Ndërsa po lutej, iu shndërrua fytyra, dhe rrobat iu bënë të bardha e të shndritshme si vetëtimat. ³⁰Papritur atje u paraqitën dy njerëz duke biseduar me të. ³¹Ata ishin Moisiu dhe Elija të cilët u dukën në ndriçimin qiellor dhe folën me të për planin e Atit që duhej të realizohej në Jerusalem me anë të vdekjes së Jezusit.

³²Pjetri dhe shokët e tij po flinin, por u zgjuan dhe panë madhësinë qiellore të Jezusit dhe të dy burrat që qëndronin bashkë me të. ³³Kur ata po ndaheshin nga Jezusi, Pjetri, pa ditur se çfarë fliste, i tha Jezusit: «Mësues, është mirë të rrimë këtu! Do të ngremë tri çadra; një për ty, një për Moisiun dhe një për Elijen.»

³⁴Kur po thoshte këto fjalë, doli një re dhe i mbuloi me hijen e saj. Kur i mbuloi reja, nxënësit u frikësuan.

³⁵Nga reja erdhi një zë: «Ky është Biri im, i Zgjedhuri im! Atë dëgjoni!»

³⁶Menjëherë pasi pushoi zëri, Jezusi mbeti vetëm. Nxënësit mbajtën gjithçka për vete dhe atëherë nuk i treguan askujt për atë që kishin parë.

Jezusi dhe nxënësit e tij: 5) qortimet dhe paralajmërimet

(Mt. 17.14-18; Mk 9.14-27)

³⁷Të nesërmen, kur Jezusi zbriti nga mali bashkë me tre nxënësit, i doli përpara një turmë e madhe. ³⁸Një burrë nga turma bërtiti: «Mësues, të lutem, eja ta shohësh birin tim të vetëm! ³⁹E kap një shpirt i keq dhe ai menjëherë fillon të bërtasë. Shpirti e mbërthen në spazmë dhe i del shkumë nga goja. Shkëputet ngadalë nga ai, por kur e lëshon, e lë të dërrmuar. ⁴⁰I kam lutur nxënësit e tu që ta dëbojnë shpirtin e keq, por ata nuk mundën.»

⁴¹Jezusi u përgjigj: «O brez i mbrapshtë! Ju nuk keni besim te Zoti. Gjer kur duhet të rri ndër ju? Gjer kur duhet t'ju duroj?» Pastaj i tha njeriut: «Sille këtu djalin!»

⁴²Djaloshi sapo vinte te Jezusi, kur djalli e rrëzoi përtokë dhe e mbërtheu në spazmë. Jezusi i dha urdhër shpirtit të keq të ikte, e shëroi djalin dhe ia ktheu të atit. ⁴³Të gjithë u çuditën për fuqinë e madhe të Perëndisë.

Ndërsa po habiteshin të gjithë për gjithçka që po bënte Jezusi, ai u tha nxënësve: ⁴⁴«Mos harroni se ç'ju kam thënë: Biri i njeriut do t'i dorëzohet pushtetit të njerëzve.» ⁴⁵Por nxënësit nuk e dinin se çfarë do të thoshte kjo. Për ata kjo ishte e fshehtë, kështu që nuk mund ta kuptonin dhe kishin frikë ta pyesin për kuptimin e saj.

⁴⁶Nxënësit hynë në diskutim se cili prej tyre ishte më i madhi. ⁴⁷Jezusi e dinte se ç'mendonin. Zuri për dore një fëmijë, e vendosi pranë tij ⁴⁸dhe u tha: «Kush e pranon këtë fëmijë në emrin tim, më pranon mua. Kush më pranon mua, pranon Atë që më dërgoi. Prandaj kush është më i vogli ndër ju, është vërtet i madh.»

⁴⁹Pastaj e mori fjalën Gjoni: «Mësues, pamë një njeri që i dëbonte djajtë në emrin tënd dhe ne kërkua ta ndalonim, sepse nuk na takon neve.» ⁵⁰«Mos e ndaloni!» – u tha Jezusi. – «Kush nuk është kundër jush, është me ju.»

Nxënësit e vërtetë të Jezusit: 1) udhëtimet nëpër Samari

⁵¹Kur po afrohej koha e caktuar që Jezusi të ngrihej në qiell, ai u nis me vendosmëri për në Jerusalem.

⁵²Dërgoi përpara lajmëtarët e tij. Ata hynë në një fshat të Samarisë për të kërkuar strehë për atë. ⁵³Por banorët e fshatit nuk deshën ta pranonin, sepse ishte e qartë që ai ishte rrugës për në Jerusalem. ⁵⁴Kur e dëgjuan këtë, Jakobi dhe Gjoni i thanë Jezusit: «Zot, a të urdhërojmë që të zbresësh nga qielli zjarri dhe t'i shkatërrojmë këta njerëz?» ⁵⁵Por Jezusi u kthye nga ata dhe i qortoi. ⁵⁶Kështu, Jezusi dhe nxënësit shkuan në një fshat tjetër.

⁵⁷Gjatë udhëtimit dikush i tha Jezusit: «Unë jam gati të vij pas teje kudo që të shkosh.» ⁵⁸Por Jezusi i tha: «Dhelprat kanë strofkat e tyre dhe zogjtë çerdhet e tyre, kurse Biri i njeriut nuk ka ku të shtrihet për të pushuar.»

⁵⁹Ndërsa një tjetri i tha: «Eja pas meje!» Por ky iu përgjigj: «Më lejo, o Zot, të shkoj të varros më parë atin.»

⁶⁰«Lëri të vdekurit të varrosin të vdekurit e tyre.» – iu përgjigj Jezusi. – «Ti duhet të merresh me shpalljen e lajmit për mbretërinë e Perëndisë.»

⁶¹Edhe një tjetër i tha: «Unë do të vij pas teje, o Zot, por më lejo të ndahem më parë me familjen time.»

⁶²Jezusi i tha: «Kush fillon të lërojë tokën dhe e mban shikimin prapa, është i padobishëm për punën e mbretërisë së Perëndisë.»

Nxënësit e vërtetë të Jezusit: 2) shtatëdhjetë dishepujt

10 Pas kësaj Zoti emëroi shtatëdhjetë nxënës të tjerë dhe i dërgoi ata dy nga dy përpara tij në çdo qytet dhe vend ku do të shkonte vetë. ²«Këtu ka të korra të mëdha për të mbledhur, – u tha, – por nuk ka mjaft punëtorë. Lutjuni, pra, Zotit, pronarit të të korrave, që të dërgojë punëtorë për t'i mbledhur. ³Shkonit! Ja, unë po ju dërgoj si qengja mes ujëve. ⁴Mos merrni me vete kuletë, as trastë me ushqim, as sandale! Mos ndaloni në rrugë për t'u përshëndetur!»

⁵«Sa herë që të hyni në një shtëpi, thoni më parë: «Paqja e Zotit qoftë me këtë shtëpi!» ⁶«Në qoftë se aty është ndokush i gatshëm që ta pranojë këtë paqe, dëshira juaj do të plotësohet. Përndryshe, do të mbetet pa ndikim. ⁷Hani dhe pini çfarë t'ju vënë përpara, sepse kush punon, meriton pagën e tij. Rrini në këtë shtëpi dhe mos e ndërroni vazhdimisht banesën.»

⁸«Sa herë që të hyni në një qytet dhe t'ju pranojnë në shtëpi, hani çfarë t'ju vënë përpara. ⁹Shëroni të sëmurët në atë qytet dhe thuajuni njerëzve: «U afrua mbretëria e Perëndisë!» ¹⁰Por sa herë që të hyni në një qytet dhe nuk ju presin mirë, dilni në rrugë dhe thuajuni: ¹¹«Edhe pluhurin e qytetit tuaj po e shkundim nga këmbët dhe po jua lëmë juve. Por ta dini këtë: U afrua mbretëria e Perëndisë!» ¹²Po ju them se Ditën e Gjyqit banorët e Sodomit do ta kenë pasur më të lehtë se ai qytet!»

¹³«Mjerë ti, Korazin! Mjerë ti, Bet-Caidë! Po të ishin bërë në Tir dhe në Sidon ato mrekulli që u bënë midis jush, banorët e tyre do të ishin veshur prej kohësh me thes dhe do të ishin shtrirë në hi (në shenjë pendimi). ¹⁴Ditën e Gjyqit, Zoti do të tregojë më shumë mëshirë për Tirin dhe për Sidonin sesa për ju. ¹⁵Ej ti, Kafarnaum, a mendon se do të lartësohesh në qiell? Jo, ti do të rrëzohesh në ferr!» ♦♦

¹⁶Jezusi u tha nxënësve të tij: «Kushdo që ju dëgjon ju, më dëgjon mua; kushdo që ju kundërshton ju, më kundërshton mua; dhe kushdo që më kundërshton mua, kundërshton Atë që më ka dërguar.»

¹⁷Të shtatëdhjetë u kthyen (nga vendet ku ai i kishte dërguar) dhe raportuan me gëzim të madh si vijon: «Zot, na dëgjuan edhe shpirtrat e këqij kur u dhamë urdhër në emrin tënd.» ¹⁸Jezusi u përgjigj: «Pashë se si Satani ra si vetëtimë nga qielli. ¹⁹Ja, ju kam dhënë pushtet që të dërrmoni pa frikë gjarpërinjtë e akrepat, dhe të asgjësoni tërë pushtetin e Satanit. Asgjë nuk mund t'ju dëmtojë. ²⁰Megjithatë, mos u gëzoni se ju nënshtrohen shpirtrat, por gëzohuni se emrat tuaj janë shkruar në qiell!»

♦ d.m.th. (mbretëria) e qiellit tani është në dorën tuaj ♦♦ fjj. në botën e të vdekurve. Aludim i mundshëm për masakrimin nga romakët në kohën e kryengritjes më 66-70.

Nxënësit e vërtetë të Jezusit: 3) njohja e Zotit

(Mt. 11.25-27; 13.16-17)

²¹Pastaj Jezusi u mbush me gëzim nga Shpirti i shenjtë dhe tha: «Të falënderoj, o Atë, Zoti i qiellit dhe i tokës, se u ke treguar të paditurve ato që u ke fshehur të diturve dhe të mençurve. Mirë, o Atë, sepse kështu ka qenë dëshira jote. ²²Im Atë më ka dhënë fuqi të plotë. Vetëm Ati është në marrëdhënie atërore me Birin, dhe vetëm Biri dhe ata që ai dëshiron t'i njohë me Atin, janë në marrëdhënie birnore me Të.»

²³Pastaj Jezusi u kthye nga nxënësit dhe u tha atyre veças: «Duhet të gëzoheni për të gjitha këto që po përjetoni! ²⁴Po ju them se shumë profetë dhe mbretër kanë dëshiruar t'i shihnin ato që po shihni ju, por nuk i kanë parë; të dëgjonin ato që po dëgjonin ju, por nuk i kanë dëgjuar.»

Nxënësit e vërtetë të Jezusit: 4) pyetja e mësuesit të Ligjit

²⁵Pastaj një mësues i Ligjit iu afrua Jezusit dhe e pyeti me qëllim që ta vinte në provë: «Mësues, ç'duhet të bëj unë për të fituar jetën e përjetshme?» ²⁶Jezusi iu përgjigj: «Çfarë është shkruar në Ligi? Çfarë thuhet atje?» ²⁷Ai iu përgjigj: «*Duajë Zotin, Perëndinë tënd, me gjithë zemrën, me gjithë forcën dhe mendjen tënde!* dhe *Duajë të afërmin tënd si vetveten!*» ²⁸Jezusi iu përgjigj: «U përgjigje drejt! Vepra kështu, dhe do të të shkojë mbarë!»

²⁹Por mësuesi i Ligjit, duke mos dëshiruar të turpërohej, e pyeti Jezusin: «Kush, pra, është i afërmi im?»

³⁰Jezusi filloi të tregonte: «Një burrë po zbriste nga Jerusalemi në Jeriho. Rrugës e sulmuan kusarët. Ata i morën gjithçka, e dërrmuan dhe e lanë gjysmë të vdekur. ³¹Në të njëjtën rrugë po udhëtonte rastësisht një priift. Kur e pa burrin të shtrirë, iu shmang dhe vazhdoi rrugën. ³²Ashtu bëri edhe një levit: e pa, iu shmang dhe vazhdoi rrugën. ³³Në fund erdhi një samarian. Kur e pa të sulmuarin, i erdhi keq për të. ³⁴Iu afrua, ia lau plagët me vaj e me verë dhe ia lidhi. Pastaj e vuri mbi kafshën e tij, e shpuri në një bujtinë, ku u kujdes për të. ³⁵Të nesërmen i dha bujtinarit dy monedha argjendi dhe i tha: «Kujdesu për të. Në qoftë se ai shpenzon më tepër, do ta paguaj kur të kthehem.»

³⁶Jezusi përfundoi duke thënë: «Si mendon ti? Cili nga këta të tre të duket se u bë i afërmi i atij që ra në duart e kusarëve?» ³⁷Mësuesi i Ligjit iu përgjigj: «Ai që e ndihmoi.» Jezusi i tha: «Shko, pra, edhe ti e vepra ashtu!»

Nxënësit e vërtetë të Jezusit: 5) rreziku nga vetëkujdesi

³⁸Ndërsa po shkonte më tutje, Jezusi me nxënësit e tij hyri në një fshat ku e pranoi në shtëpinë e saj një grua e quajtur Marta. ³⁹Ajo kishte një motër me emrin Mari, e cila u ul afër këmbëve të Zotit për ta

dëgjuar. ⁴⁰Marta ishte shumë e zënë me përgatitjen e gjellës, prandaj iu afrua Jezusit dhe i tha: «Zot, a nuk po shqetësohesh aspak për mua, që motra më la të gjitha punët? Thuaji, atëherë, asaj të më ndihmojë!» ⁴¹«Martë, moj Martë!» – iu përgjigj Zoti. – «Ti shqetësohesh e mërzitësh për shumë gjëra, ⁴²por vetëm një gjë është e domosdoshme. Maria zgjodhi gjënë e domosdoshme dhe kjo nuk duhet t'i merret.»

Nxënësit e vërtetë të Jezusit: 6) lutja

(Mt. 6.9-13; 7.7-11)

1 1 Një ditë Jezusi ishte veçuar për t'iu lutur Zotit. Pasi mbaroi, një nxënës i tij iu lut: «Zot, na mëso të lutemi, siç i mësoi Gjoni nxënësit e tij.» ²«Kur të luteni, – u tha ai, – thoni: O Atë, të nderofshin të gjithë njerëzit! Ardhhtë mbretëria jote! ³Na jep sot bukën tonë të përditshme! ⁴Na i fal mëkatet tona, sepse edhe ne ua falim fajtorëve tanë! Dhe mos na lejo të biem në tundim!»

⁵Pastaj Jezusi u tha nxënësve të tij: «Të hamendësojmë se një nga ju ka një të afërt që shkon tek ai në mesnatë dhe i thotë: «Mik, më jep tri bukë hua, ⁶sepse më erdhi një i afërt nga udhëtimi dhe nuk kam se çfarë t'i vë përpara!» ⁷E të hamendësojmë se i afërmi i përgjigjet nga brenda: «Mos më shqetëso tani, dyert janë tashmë të mbyllura dhe fëmijët janë në shtrat me mua; prandaj nuk mund të ngrihem për të të dhënë bukë.» ⁸Po atëherë? Po ju them: Edhe në qoftë se nuk ngrihet pavarësisht se e ka të afërt, ai sigurisht do të ngrihet dhe do t'i japë gjithçka që i duhet, sepse të afërmit nuk i vjen turp të vazhdojë t'i lutet.

⁹Prandaj po ju them: Lutuni (me këmbëngulje) dhe do të merrni (nga Zoti)! Kërkoni dhe do të gjeni! Trokitni dhe do t'ju hapen dyert! ¹⁰Në të vërtetë, kush lutet, merr; kush kërkon, gjen; e dera i hapet atij që troket. ¹¹Cili prind do t'i jepte birit të tij një gjarpër, në qoftë se ai do t'i lutej për peshk? ¹²Ose një akrep, në qoftë se ai do t'i lutej për vezë? ¹³Pra, sado të këqij që të jeni, ju dini t'u jepni fëmijëve atë që u bën mirë, dhe vërtet ua jepni. Aq më tepër që Ati qiellor do t'u japë Shpirtin e tij atyre që ia kërkojnë atë!»

Jezusi dhe kundërshtarët e tij: 1) dy mbretëri

(Mt. 12.22-30; Mk 3.20-27)

¹⁴Jezusi po dëbonte një shpirt të keq që e pengonte dikë të fliste. Kur u çlirua nga shpirti i keq, memeci foli. Turma u habit, ¹⁵por disa thanë: «Mund t'i dëbojë shpirtrat e këqij, sepse i ka dhënë pushtet më i madhi i të gjithë shpirtave të këqij. ♦ »

¹⁶Të tjerët kërkuan ta vinin Jezusin në provë; kërkuan nga ai si dëshmi një shenjë nga qielli. ¹⁷Por Jezusi i dinte mendimet e tyre dhe u tha: «Çdo shtet, sundimtarët e të cilit grinden me njëri-tjetrin, do të rrënohet. ¹⁸Në qoftë se Satani lufton kundër vetvetes, sundimi i tij nuk mund të qëndrojë. Në qoftë se unë i dëboj shpirtrat e këqij sepse jam në aleancë me Satanin, siç pretendoni ju, kush ua jep njerëzve tuaj pushtetin për t'i dëbuar ata? ¹⁹Tuajt vërtetojnë se ju keni gabim. ²⁰Jo, në fakt unë i dëboj shpirtrat e këqij me pushtetin e Perëndisë, e kjo vërteton se midis jush ka ardhur mbretëria e Tij.

²¹Përderisa trimi e ruan pallatin e tij i armatosur mirë, pasuria e tij është e sigurt. ²²Por kur e sulmon një më i fortë se ai vetë dhe e mund, ia merr armët në të cilat shpresonte, dhe e ndan të gjithë pasurinë e tij.

²³Kush nuk është në anën time, është kundër meje; dhe kush nuk më ndihmon të mbledh, shpërndan.

²⁴Kur një shpirt i keq del nga një njeri, ai shkon nëpër vende të shkreta duke kërkuar një vend ku mund të pushojë. Në qoftë se nuk mund ta gjejë, thotë me vete: «Do të kthehem në shtëpinë time, nga e cila dola.» ²⁵Prandaj kthehet dhe e gjen shtëpinë të pastruar dhe të rregulluar. ²⁶Pastaj shkon e merr me vete shtatë shpirta të tjerë, më të këqij se vetja, dhe ata hyjnë e banojnë atje. Kështu, gjendja e fundit e këtij njeriu bëhet më e keqe se e para.»

♦ fjj. Baal-zevuv (Princ Baal). d.m.th. Satani.

Jezusi dhe kundërshtarët e tij: 2) brezi i pabesë

(Mt. 12.38-42; Mt. 5.15; 6.22-23)

²⁷Pasi Jezusi kishte thënë këtë, një grua bërtiti nga turma: «Lum nëna që të ka lindur dhe të ka dhënë gjil!»

²⁸Por Jezusi iu përgjigj: «Thuaj më mirë: Lum ata që dëgjojnë fjalën e Perëndisë dhe e zbatojnë atë!»

²⁹Ndërsa turma vinte duke u shtuar, Jezusi vazhdoi: «Ky brez është brez i keq. Ai kërkon një shenjë nga Zoti si dëshmi, por e vetmja shenjë që do t'i jepet, i përgjigjet asaj që i ndodhi profetit Jona. ³⁰Ashtu siç u bë Jona shenjë për popullin e Ninaves, ashtu edhe unë, Biri i njeriut, do të bëhem shenjë për këtë brez.

³¹Mbretëresha e Shebës ♦ do të ngrihet (si dëshmitare) në Gjyq dhe do ta paditë këtë brez, sepse ajo erdhi nga larg, nga vendi i vet, për të dëgjuar urtësinë e Solomonit, por këtu është Dikush më i madh se Solomoni. ³²Banorët e Ninaves do të ngrihen në Gjyq dhe do ta paditin këtë brez, sepse ata u kthyen nga mëkatet e tyre te Zoti pas predikimit të Jonës, por këtu është Dikush ♦♦ më i madh se Jona!»

³³«Askush, kur ndez një kandil, nuk e vë atë në një vend të fshehur, as nën tas, por e vë atë në një vend të lartë, që dritën ta shohin ata që hyjnë brenda në shtëpi.

³⁴Drita vjen në trup me anë të syrit. Në qoftë se syri është i qartë, njeriu është i tëri në dritë. Por në qoftë se syri është i turbulluar, njeriu është i tëri në errësirë. ³⁵Kujdes, pra, që syri i brendshëm, d.m. th. zemra, mos t'ju verbohet. ³⁶Në qoftë se i tërë njeriu është plot dritë, pa aspak errësirë në vetvete, atëherë zemra është e ndritur, sikur rrezet e kandilit të binin drejtpërdrejt mbi të.»

♦ fjj. e Jugut, d.m.th. Jemenit të sotëm. ♦♦ Jezusi është më i madh se të gjithë mbretërit dhe profetët e DhV, sepse është vetë Mesia.

Jezusi dhe kundërshtarët e tij: 3) farisenjtë dhe mësuesit e Ligjit

(Mt. 23.1-36; Mk 12.38-40)

³⁷Kur Jezusi mbaroi së foluri, një nga farisenjtë e ftoi për darkë. Ai hyri në shtëpi dhe u ul në tryezë. ³⁸Por fariseu u çudit kur vuri re se Jezusi nuk i lau duart sipas ritit të tyre. ³⁹Prandaj Zoti i tha: «Po, ju farisenjtë pastroni anën e jashtme të kupave dhe të pjatave, kurse në brendësi ju jeni plot vese të këqija.

⁴⁰Të marrë! Zoti që bëri anën e jashtme, a nuk është po ai që bëri edhe të brendshmen? ⁴¹Mendoni për të brendshmen dhe jepuni të varfërve atë që është në pjatat tuaja. Atëherë tek ju do të jetë gjithçka e pastër.

⁴²Mjerë ju, farisenj! Ju ia jepni Zotit të dhjetën e asaj që keni, edhe të mëndrës e të ryzës, si dhe tërë barishtet e kuzhinës, por lini pas dore drejtësinë ndaj të tjerëve dhe dashurinë për Zotin! Kjo e fundit duhet të bëhet pa i lënë pas dore të tjerat.

⁴³Mjerë ju, farisenj! Ju dëshironi vende nderi në sinagoga dhe ju pëlqen që t'ju përshëndetin me respekt në rrugë!

⁴⁴Mjerë ju! Ju jeni si varre të pashënuara, mbi të cilat njerëzit ecin pa e ditur, dhe kështu ndryrësohen.»

⁴⁵Një mësues i Ligjit i tha: «Mësues, ti na fyen edhe ne me këto fjalë.»

⁴⁶Jezusi u përgjigj: «Mjerë edhe ju, mësuesit e Ligjit! Ju i ngarkoni njerëzit me barrë të rënda, të cilat mezi mund të mbahen, por vetë nuk lëvizni as gishtin për t'i ndihmuar.

⁴⁷Mjerë ju! Ju u ndërtoni profetëve varre madhështore, pikërisht atyre që cilët u vranë nga të parët tuaj.

⁴⁸Me këtë dëshmoni që i pranoni veprat e të parëve tuaj; ata i vranë, kurse ju u ndërtoni atyre varre madhështore. ⁴⁹Me diturinë e tij Perëndia ka parashikuar: *Do të dërgoj mes tyre profetë dhe apostuj; disa do t'i vrasin dhe disa do t'i përndjekin.* ⁵⁰Prandaj ky brez do të dënohet për vrasjen e të gjithë profetëve, të cilët janë vranë qysh nga krijimi i botës, ⁵¹që nga Abeli deri te Zeharja, të cilin e vranë në Tempull, midis shenjtërores së jashtme dhe altarit për fljijimet e përkushtimit. Po, juve ju them se këtij brezi do t'i kërkohet llogari!

⁵²Mjerë ju, mësuesit e Ligjit! Ju e keni flakur tej çelësin ♦ që hap portën e shpëtimit! Ju jo vetëm që nuk hyni vetë, por pengoni edhe ata që dëshirojnë të hyjnë.»

⁵³⁻⁵⁴Kur Jezusi doli nga shtëpia, mësuesit e Ligjit dhe farisenjtë ishin aq të tërbuar, saqë pritnin çdo rast për ta futur në grackë me pyetje tinëzare.

♦ Me rastin e shugurimit, mësuesit të Ligjit i dhurohej një çelës, i cili simbolizonte aftësinë për të shpjeguar Shkrimin e shenjtë.

Siguria e rreme dhe e vërtetë: 1) frika nga njerëzit dhe nga Zoti

(Mt. 10.26-27; Mt. 10.28-31; Mt. 10.32-33; 12.32; 10.19-20)

12 Ndërkohë ishin mbledhur mijëra njerëz, kështu që u bë rrëmujë e madhe. Jezusi foli së pari me nxënësit e tij: «Ruhuni nga tharmi i farisenjve; dua të them, mos lejoni t'ju ngjitet hipokrizia e tyre.

²Të gjitha fshehtësitë do të dalin në dritë dhe do të zbulohen (në Gjyq). Kjo vlen edhe për ju: ³Çdo gjë që ju keni thënë në errësirë, do të dëgjohet në dritën e diellit. Ajo që ia pëshpëritni njëri-tjetrit me dyer të mbyllura, do të shpallet haptas.

⁴Miqhtë e mi, unë po ju them: Mos kini frikë nga ata që vrasin trupin dhe pastaj nuk mund të bëjnë asgjë tjetër! ⁵Do t'ju tregoj nga Cili duhet të keni frikë: Të kini frikë nga Ai, i cili, pasi t'ju ketë marrë jetën, do të ketë fuqi t'ju hedhë në ferr! Po ju them, kini frikë nga Ai. ⁶A nuk shiten pesë trumcakë për dy qindarka? Megjithatë, Perëndia nuk e harron asnjërin prej tyre. ⁷Tek ju është numëruar edhe çdo fije floku! Mos kini frikë: Te Zoti ju jeni më të vlefshëm se shumë zogj!

⁸Po ju them se cilindo që më pranon para njerëzve, edhe unë, Biri i njeriut, do ta pranoj para engjëjve të Perëndisë. ⁹Cilido që më mohon para njerëzve, do të mohohet (në Gjyq) para engjëjve të Perëndisë. ¹⁰Cilido që shan Birin e njeriut, mund të falet, por ai që fyen Shpirtin e shenjtë nuk do të falet. ¹¹Sa herë që t'ju sjellin para gjyqit të sinagogës, para qeveritarëve ose sundimtarëve të tjerë, mos u shqetësoni se si të mbroheni ose çfarë të flitni, ¹²sepse në atë çast Shpirti i shenjtë do t'ju mësojë se ç'duhet të thoni.»

Siguria e rreme dhe e vërtetë: 2) pasuria tokësore dhe qiellore

¹³Dikush nga turma i tha Jezusit: «Mësues, thuaji vëllait tim ta ndajë me mua trashëgimin që na la babai!»

¹⁴Jezusi iu përgjigj: «Unë nuk jam emëruar gjykatës për çështje gjyqësore që lidhen me trashëgimin tuaj.»

¹⁵Pastaj u tha të gjithëve: «Kujdes! Ruhuni nga çdo lloj lakmie, sepse jeta e vërtetë e një njeriu nuk varet

nga pasuria e tij, edhe në qoftë se ajo është shumë e madhe.»

¹⁶Prandaj Jezusi u tregoi një shëmbëlltyrë: "Ishte njëherë një njeri i pasur, toka e të cilit dha prodhim të madh. ¹⁷Ai tha me vete: «Ç'të bëj? Nuk di ku mund t'i ruaj të gjitha të korrat. ¹⁸Aha, një mendim i ndritur! Do të prish hambarët e vjetër dhe do të ndërtoj më të mëdhenj. Atëherë mund të grumbulloj në ta të gjithë grurin dhe rezervat. ¹⁹Atëherë do të them me vete: O njeri me fat, ke shumë rezerva për shumë vjet, merre shtruar, ha, pi e kalo mirë!» ²⁰«I marrë, – i tha Perëndia, – sonte do të vdesësh. E kujt do t'i takojnë ato që ke mbledhur?»" ²¹Jezusi përfundoi duke thënë: «Kështu i ndodh atij që grumbullon pasuri për vete, e nuk kujdeset të pasurohet në sy të Perëndisë.»

²²Pastaj Jezusi u tha nxënësve të tij: «Prandaj po ju them: Mos u shqetësoni për ushqim dhe veshje. ²³Jeta është më e vlefshme se ushqimi dhe pija, e trupi është më i vlefshëm se veshja. ²⁴Shikoni korbat! Ato as mbjellin e as korrin, nuk kanë as hambarë e as depo, e megjithatë Perëndia kujdeset për to. Por ju jeni më të vlefshëm se shpendët! ²⁵Kush prej jush mund ta zgjatë jetën e tij qoftë edhe një ditë duke u shqetësuar? ²⁶Pra, në qoftë se nuk mund të arrini edhe një çikërrimë të tillë, përse shqetësoheni për të tjerat? ²⁷Shikoni se si rriten lulet në fusha! Ato as punojnë e as bëjnë rroba për vete. Por unë po ju them se as Solomoni me gjithë pasurinë e tij nuk ishte veshur si asnjë prej këtyre luleve. ²⁸Në qoftë se Perëndia e trajton kështu bimësinë e egër që sot është në fushë dhe nesër hidhet në zjarr, a mendoni se ju do t'ju lërë të zhveshur, o besëpakë? ²⁹Mos u shqetësoni se ç'do të hani ose pini nesër! ³⁰Për këto të gjitha mundohen të pafetë. Ati juaj e di se për çfarë keni nevojë!

³¹Por mbajeni mendjen së pari te mbretëria e Perëndisë, dhe ai do t'ju sigurojë të tjerat.

³²Mos ki frikë, o grigjë e vogël! Atit tuaj i pëlqeu që t'ju japë mbretërinë! ³³Shitni pasurinë tuaj dhe ndajani paratë të varfërve. Fitoni për vete kuletat që nuk prishen; ruajeni pasurinë tuaj në arkën e kursimit të qiellit, ku ajo nuk pakësohet, sepse atje nuk hyn vjedhësi e nuk brehet nga tenja! ³⁴Zemra juaj do të jetë gjithmonë atje ku është pasuria juaj.

Kriza e ardhshme: 1) për nxënësit

³⁵Qëndroni të gatshëm, të veshur për veprim, dhe mbajini kandilat të ndezur, ³⁶ashtu si shërbëtorët që presin zotin e tyre kur të kthehet nga dasma. Që kur të vijë dhe të trokasë, t'ia hapin derën menjëherë.

³⁷Sa të gëzuar do të jenë ata shërbëtorë të cilët zoti do t'i gjejë të zgjuar dhe të gatshëm për shërbim, kur të kthehet. Po ju them se ai vetë do të vërë përparësen, do t'u lutet të ulet në tryezë dhe do t'u shërbejë.

³⁸Ndoshta do të vijë në mesnatë ose në orën tre të mëngjesit! Atëherë, në qoftë se ju gjen zgjuar, gëzimi i përjetshëm është i sigurt për ju.

³⁹Kini parasysh këtë: po ta dinte i zoti i shtëpisë se kur do të vinte vjedhësi, nuk do të lejonte që shtëpia t'i vidhej! ⁴⁰Ju, pra, duhet të jeni gati, sepse Biri i njeriut do të vijë kur nuk e pritni!»

⁴¹Pjetri e pyeti: «Zot, kjo shëmbëlltyrë ka të bëjë me të gjithë apo vetëm me ne (apostujt)?»

⁴²Zoti iu përgjigj: "Vallë, cili është ai administrator besnik dhe i mençur që zoti e ngarkoi me administrimin e shtëpisë së tij dhe me ndarjen e saktë të racioneve ditore për punëtorët? ⁴³Ai mund të gëzohet kur zoti i shtëpisë të kthehet dhe ta gjejë në punë. ⁴⁴Me të vërtetë po ju them se ai do ta ngarkojë atë me administrimin e gjithë pasurisë së tij. ⁴⁵Por në qoftë se shërbëtori thotë me vete: «Zoti do të vijë pas një kohe të gjatë», dhe fillon të rrahë shërbëtorët e shërbëtorët e tjera, të pijë e të dehet, ⁴⁶atëherë zoti i tij do të kthehet krejt papritmas. Ai do ta zhdrukë shërbëtorin që nuk pandehte asgjë, dhe do t'i japë atij fatin e armiqve të Zotit. ⁴⁷Shërbëtori që i di udhëzimet e zotit të tij, por nuk është i gatshëm t'i zbatojë ato, do të ndëshkohet rëndë. ⁴⁸Shërbëtori që nuk i di udhëzimet e zotit të tij dhe bën diçka për të cilën meriton të ndëshkohet, do ta ketë më të lehtë. Atij që i është dhënë shumë, do t'i kërkohet shumë; atij që i është besuar shumë, do t'i kërkohet po aq shumë."

Kriza e ardhshme: 2) për Jezusin

(Mt. 10.34-36)

⁴⁹Kam ardhur të përhap zjarr mbi tokë dhe kam shumë dëshirë që tani ajo të jetë plotësisht e ndezur!

⁵⁰Por më parë duhet të pagëzohem me zjarr dhe dëshiroj që kjo të bëhet sa më parë.

⁵¹A mendoni ju se kam ardhur të sjell paqe në tokë? Jo, përkundrazi, përçarje. ⁵²Duke filluar që tani, pesë veta në një shtëpi do të jenë të ndarë ndërmjet tyre; tre kundër dyve, dy kundër treve. ⁵³Ati do të jetë kundër birit dhe biri kundër atit, nëna kundër bijës dhe bija kundër nënës, vjehrra kundër nuses dhe nusja kundër vjehrrës.»

Kriza e ardhshme: 3) për Izraelin

(Mt. 16.2-3)

⁵⁴Jezusi u tha njerëzve: "Kur shihni një re që ngrihet nga perëndimi, thoni menjëherë: «Po vjen shiu», dhe ashtu bëhet. ⁵⁵Kur shihni që fryn jugu, thoni: «Do të jetë vapë e madhe», dhe ashtu bëhet. ⁵⁶Hipokritë! Të dini, më parë, të shikoni fenomenet e tokës e të qiellit dhe pastaj të parashikoni motin. Përse nuk e kuptoni se çfarë paralajmërojnë ngjarjet e kësaj kohe?

⁵⁷A nuk mund të gjykoni vete se çfarë duhet të bëni? ⁵⁸Kjo është njësoj sikur të dalësh në gjyq me kundërshtarin tënd dhe të përpiqesh të sqarosh gjithçka me të ende pa arritur në gjyq. Përndryshe do të dalësh në gjyq dhe gjyqtari do të të dorëzojë tek ekzekutuesi i gjyqit, dhe ai do të të burgosë. ⁵⁹Po të them se nuk do të lirohesh pa paguar edhe qindarkën e fundit.”

13 Atëherë te Jezusi shkuan disa njerëz për t'i treguar atij për galileasit (të cilët Pilati i vrau kur po kushtonin flijime në Tempull); ai e kishte përzier gjakun e tyre me gjakun e flijimeve të tyre.

²Megjithatë, Jezusi u tha: «A mendoni se këta galileas gjetën një vdekje aq mizore, ngaqë ishin mëkatarë më të këqij se njerëzit e tjerë në Galile?» ³Jo. Po ju them: Në qoftë se nuk i lini mëkatet për t'u kthyer te Zoti, ju do të mbaroni të gjithë si ata. ⁴Ose kujtojeni ata tetëmbëdhjetë njerëz mbi të cilët ra kulla e (ujësjellësit të) Shiloahut dhe i vrau! A mendoni se ata ishin më të këqij se banorët e tjerë të Jerusalemit? ⁵Jo. Po ju them: Në qoftë se ju nuk i lini mëkatet tuaja për t'u kthyer te Zoti, ju do të mbaroni të gjithë si ata.»

⁶Pastaj Jezusi u tregoi këtë shëmbëlltyrë: “Dikur, një njëri kishte në vreshtin e tij një fik, por kur kërkoi fruta, nuk gjeti. ⁷Në fund i tha vreshtarit: «Kam tre vjet që vij të marr fruta nga ky fik, dhe nuk po gjej. Preje! Përse ta zërë vendin kot?» ⁸Vreshtari iu përgjigj: «Zotëri, lëre edhe këtë vit, gjersa të gërmoj rreth tij dhe ta plehëroj. ⁹Ndoshta do të japë fruta vitin e ardhshëm. Në qoftë se jo, atëherë do ta pres!»”

Pranimi i mbretërisë së Perëndisë

¹⁰Njëherë Jezusi po fliste të shtunën në sinagogë. ¹¹Midis dëgjuesve kishte një grua që ishte e sëmurë prej tetëmbëdhjetë vjetësh. Ajo ishte e kërrusur dhe nuk mund të drejtohej. ¹²Kur e pa, Jezusi e thirri dhe i tha: «Moj grua, shërohu nga sëmundja.» ¹³Sapo vuri duart mbi të, ajo u drejtua dhe filloi të lavdëronte Perëndinë.

¹⁴Por kryetari i sinagogës u zemërua që Jezusi e shëroi gruan pikërisht të shtunën dhe u tha njerëzve: «Ka gjashtë ditë në të cilat mund të punoni! Në këto, pra, ejani e shërohuni, e jo të shtunën!» ¹⁵Zoti iu përgjigj: «Hipokritë! Secili nga ju e zgjidh nga grazhdi gomarini ose kaun e tij të shtunën për t'i dhënë ujë. ¹⁶Por kjo grua këtu u takon pasardhësve të Avrahamit! Satani e mbajti tetëmbëdhjetë vjet të lidhur; a nuk duhet të zgjidhet ajo nga këta zinxhirë ditën e shtunë?» ¹⁷Kur Jezusi tha këto fjalë, të gjithë kundërshtarët e tij u turpëruan, ndërsa të tjerët u gëzuan për të gjitha mrekullitë që ai bëri.

¹⁸Jezusi tha: «Çfarë ndodh kur Perëndia ngre mbretërinë e tij? Me çfarë mund ta krahasoj këtë? ¹⁹Ajo i ngjan kokrrës së sinapit që njeriu mbjell në kopsht; ajo rritet dhe bëhet pemë, dhe zogjtë bëjnë çerdhet në degët e saj.»

²⁰Përsëri tha: «Me çfarë mund ta krahasoj këtë? ²¹Ajo i ngjan tharmit që gruaja përzien me njëzet e katër kilogramë miell, derisa të vijë i tërë brumi.»

Dënimi për kundërshtimin

(Mt. 7.13-14,21-23; Mt. 23.37-39)

²²Jezusi vazhdoi rrugën për në Jerusalem. Udhës foli nëpër qytete dhe fshatra. ²³Njëherë dikush e pyeti: «Zot, a janë të paktë ata që do të shpëtojnë?» ²⁴Jezusi iu përgjigj: “Bëni çdo gjë të mundshme që të hyni nga dera e ngushtë, sepse shumë veta, po ju them, do të kërkojnë të hyjnë, por nuk do të mundën.

²⁵Kur i zoti i shtëpisë do të ngrihet për të mbyllur derën, në qoftë se mbeteni jashtë, do të filloni të trokitni në derë e të thoni: «Zotëri, hapna derën!» Ai do të përgjigjet: «Nuk ju njoh!» ²⁶Pastaj ju do t'i thoni: «Kemi ngrënë dhe kemi pirë bashkë dhe ke dhënë mësim në qytetin tonë.» ²⁷E ai do të thotë: «Nuk ju njoh. Largohuni prej meje të gjithë ju që keni qenë në anën e djallit.» ²⁸Atje do të qani dhe do të kërcëlleni dhëmbët nga inati kur të shihni Avrahamin, Izakun, Jakovin dhe të gjithë profetët në mbretërinë e Perëndisë, kurse ju vetë të përjashtuar prej saj. ²⁹Njerëzit do të vijnë nga lindja e perëndimi, nga veriu e jugu, dhe do të ulen në tryezën e Perëndisë. ³⁰Kush numërohet tani ndër të fundit, do të jetë atëherë ndër të parët. Dhe kush numërohet tani ndër të parët, do të jetë atëherë ndër të fundit.”

³¹Atëherë Jezusit iu afruan disa farisenj dhe i thanë: «Largohu nga kjo krahinë e shko gjetiu! Herod Antipa ka ndër mend të të vrasë.» ³²Por ai u tha: «Shkoni e thuajini asaj dhelprë se po dëboj shpirtra të këqij dhe po bëj shërime sot e nesër, dhe ditën e tretë do ta mbaroj punën time. ³³Por sot, nesër dhe pasnesër më duhet ta vazhdoj udhëtimin, sepse nuk është e mundur që një profet të vritet jashtë Jerusalemit.»

³⁴O Jerusalem, Jerusalem, ti i vret profetët dhe vret me gurë ata që dërgohen tek ti. Sa herë kam dëshiruar ta mbledh popullin tënd ashtu siç mbledh pula zogjtë nën krahët e saj, por ti nuk deshe!

³⁵Prandaj Zoti do ta lërë Tempullin tënd! Ju siguroj se nuk do të më shihni derisa të vijë koha kur do të thoni: «Rroftë ai që vjen në emër të Zotit!»”

Bisedat në darkë: 1) në tryezën e një fariseu

14 Një të shtunë Jezusi hyri për të ngrënë bukë në shtëpinë e një fariseu, anëtar i Këshillit të lartë. Të pranishmit e shikuan Jezusin me vëmendje. ²Dhe ja, para tij u paraqit një burrë i sëmurë me trupazi. ³Jezusi mori fjalën dhe i pyeti mësuesit e Ligjit dhe farisenjtë: «A është e lejueshme të

shërosht të shtunën, apo jo?» ⁴Ata heshtën. Pastaj Jezusi e preku të sëmurin, e shëroi dhe e la të shkonte. ⁵Ndërsa të pranishmëve u tha: «Në qoftë se ndokujt nga ju i bie djali ose kau në pus, a nuk do ta nxjerrë menjëherë pa marrë parasysh nëse është apo nuk është e shtunë?» ⁶Ata nuk ditën si t'u përgjigjeshin këtyre fjalëve.

⁷Jezusi kishte parë se si të ftuarit kishin zgjedhur për vete kryet e vendit. Prandaj u tregoi një shëmbëlltyrë: ⁸Kur dikush të fton në dasmë, mos u ul në krye të vendit, se mos është ftuar ndonjë më i rëndësishëm se ti, ⁹në mënyrë që mikpritësi të të mos thotë: «Lëshoja vendin këtij!» Pastaj ti, i turpëruar, duhet të ulesh në vendin e fundit. ¹⁰Por nëse je ftuar, shko e ulu në vendin e fundit, që kur të vijë ai që të ka ftuar, të të thotë: «Mik, dil më sipër!» Atëherë do të jesh i nderuar para të gjithë miqve. ¹¹Zoti do të poshtërojë cilindo që mbivlerëson veten; kurse cilindo që nënvlerësohet, do të lartësohet.»

¹²Pastaj Jezusi i tha mikpritësit: «Kur të shtrosh drekë ose darkë, mos fto as miqtë e tu, as vëllezërit e tu, as farefisnin tënd dhe as fqinjët e pasur. Ata do të të ftojnë përsëri, dhe kështu do ta marrësh atë që ke dhënë. ¹³Por kur të shtrosh gosti, fto të varfrit, sakatët, të paralizuarit dhe të verbrit! ¹⁴Atëherë mund të gëzohesh, sepse ata nuk kanë me çfarë të ta shpërblejnë. Zoti do të ta shpërblejë me rastin e ringjalljes së atyre që bënë vullnetin e tij.»

Bisedat në darkë: 2) darka e madhe

(Mt. 22.1-10)

¹⁵Njëri nga të ftuarit e dëgjoji këtë dhe i tha Jezusit: «Lum ata që do të marrin pjesë në gostinë e mbretërisë së Perëndisë.»

¹⁶Prandaj Jezusi u tregoi një shëmbëlltyrë: «Njëherë dikush kishte ftuar shumë njerëz në një darkë të madhe. ¹⁷Kur erdhi koha për darkën, dërgoi shërbëtorin e tij që të njoftonte të ftuarit: «Ejani, tani tryezat janë shtruar.» ¹⁸Por të gjithë filluan të justifikoheshin njëri pas tjetrit. I pari i tha: «Kam blerë një arë, prandaj më duhet të shkoj patjetër për ta parë. Të lutem, thuaji të më falë.» ¹⁹I dyti i tha: «Kam blerë pesë pendë qe dhe po shkoj t'i provoj. Të lutem, thuaji të më falë.» ²⁰I treti i tha: «Sapo u martova, ndaj nuk mund të vij!» ²¹Shërbëtori u kthye në shtëpi dhe i tregoi të zotit gjithçka. I zoti i shtëpisë u zemërua dhe i tha: «Dil në sheshet dhe në rrugët e qytetit dhe sill këtu të varfrit, sakatët, të verbrit e të paralizuarit!»

²²Shërbëtori u kthye dhe e lajmëroi: «Zot, urdhrin tënd e zbatova, por ka akoma vend!» ²³I zoti i tha: «Dil nëpër rrugët përmes fushave dhe nëpër gardhe dhe fto me ngulm njerëzit të vijnë, që të mbushet shtëpia plot!»

²⁴Po ju them se asnjë nga ata që ishin të ftuar, nuk do ta shijojë darkën time.»

Llogaritja e shpenzimeve

(Mt. 10.37-38)

²⁵Kur Jezusi ishte përsëri në rrugë, i shkoi pas një turmë e madhe. Ai iu drejtua njerëzve dhe u tha:

²⁶«Kush do të lidhet me mua, duhet të jetë i gatshëm t'i presë marrëdhëniet me atin, nënën, gruan, fëmijët, vëllezërit dhe motrat e tij, aq sa të japë edhe jetën. ²⁷Kush nuk mban mbi sup kryqin e tij dhe nuk vjen pas meje në udhën time, nuk mund të jetë nxënësi im.»

²⁸Kur dikush prej jush dëshiron të ndërtojë një shtëpi, së pari duhet të ulet dhe të llogaritë shpenzimet. Ai duhet të shohë nëse i dalin të hollat. ²⁹Përndryshe, ndoshta pasi të hedhë themelet, nuk do të mund ta përfundojë atë. Atëherë të gjithë ata që do ta shohin këtë, do ta përqeshin duke thënë: ³⁰«Ky njeri donte të ndërtonte shtëpi, por nuk është në gjendje ta mbarojë!» ³¹Ose, në qoftë se një mbret do të luftojë kundër një mbreti tjetër, së pari do të mendohet nëse është në gjendje që t'u kundërvihet njëzet mijë vetave të mbretit tjetër me dhjetë mijë veta. ³²Përndryshe, është më mirë që sa është ende larg, të dërgojë njerëz për të zhvilluar bisedime për kushtet e paqes.» ³³Jezusi përfundoi me këto fjalë: «Kështu, pra, askush nuk mund të bëhet nxënësi im, në qoftë se nuk heq dorë nga gjithçka që ka.»

³⁴Kripa është e mirë. Por në qoftë se kripa e humbet shijen e saj, nuk mund ta fitojë përsëri atë. ³⁵Ajo nuk vlen më as për arë, as për pleh, por hidhet tej. Kush mund të dëgjojë, të dëgjojë mirë!»

Kthimi i të humburve: 1) delja e humbur dhe monedha e humbur

(Mt. 18.12-14)

15 Një ditë Jezusit i erdhën shumë tagrambledhës dhe njerëz të tjerë me emër të keq për ta dëgjuar. ²Farisenjtë dhe mësuësit e Ligjit filluan të murmuritnin dhe të thoshin: «Ky lejon t'i afrohet llumi i shoqërisë dhe ha bashkë me ta.» ♦

³Prandaj Jezusi u tregoi këtë shëmbëlltyrë: ⁴«Të hamendësojmë që njëri prej jush ka njëqind dele, dhe njëra prej tyre arrakatet. A nuk i lë ai atëherë të nëntëdhjetë e nëntat të kullotin në stepë dhe shkon të kërkojë delën arrakate giersa ta gjejë? ⁵E pasi ta gjejë, e vë mbi sup dhe gëzohet, dhe e çon në shtëpi. Atje thërret shokët dhe fqinjët dhe u thotë: «Gëzohuni bashkë me mua, sepse e gjeta delen arrakate!» ⁷Unë po ju them: Po ashtu, Perëndia që është në qiell, më shumë gëzohet për një mëkatar që kthehet, sesa për

nëntëdhjetë e nëntë të tjerë që tashmë janë kthyer tek Ai. ♦♦

⁸Të hamendësojmë se një grua ka dhjetë monedha të argjendta dhe humbet një. A nuk ndez ajo kandilin menjëherë, fshin tërë shtëpinë dhe e kërkon gjithandej gjersa ta gjejë? ⁹Dhe kur ta gjejë, thërret shoqet dhe fqinjët dhe u thotë: «Gëzohuni bashkë me mua, sepse e gjeta monedhën e humbur!» ¹⁰Unë po ju them: Po aq gëzohen edhe engjëjt e Perëndisë vetëm për një mëkatar që kthehet.»

♦ Sipas pikëpamjes së tyre të përciptë dhe të jashtme, farisenjtë nuk mund ta kuptonin se hipokrizia, mendjemadhësia, smira dhe mungesa e bujarisë janë aq të këqija sa edhe mëkatet më flagrante. Shëmbylltirat e Jezusit te Lk 15 përshkruajnë pikëpamjen e Jezusit në kundërshtim me atë të farisenjve. ♦♦ fffj. që nuk kanë nevojë të kthehen.

Kthimi i të humburve: 2) dy djemtë

¹¹Jezusi vazhdoi: "Dikush kishte dy djem. ¹²Më i vogli i tha të atit: «Baba, jepma pjesën e trashëgimisë që më takon mua!» Kështu, ai ua ndau pasurinë. ¹³Pas disa ditësh djali më i vogël e shiti pjesën e tij dhe shkoi në një vend të huaj ku e harxhoi pasurinë e tij duke jetuar për shtatë palë qejfe. ¹⁴Pasi kishte shpenzuar gjithçka që kishte, në atë vend ra një zi e madhe buke dhe ai filloi të hiqte keq. ¹⁵Në fund gjeti punë te një shtetas i atij vendi, i cili e dërgoi në fushë për të ruajtur derrat. ¹⁶Ai kishte kaq uri, sa që do të ishte shumë i kënaqur madje edhe me ushqimin e derrave; por edhe këtë ia ndalonin. ¹⁷Pasi erdhi në vete, tha: «Madje punëtorët e atit tim hanë dhe buka u tepron, ndërsa unë po vdes nga uria!» ¹⁸Do të shkoj tek im atë dhe do t'i them: 'O atë, jam fajtor para teje dhe para Zotit; ¹⁹nuk meritoj më të quhem biri yt. Më prano në punë si punëtor!'»

²⁰Kështu mori rrugën për tek i ati. Ishte akoma larg kur i ati e pa, dhe plot mëshirë i doli përpara me vrap, e përqafoi dhe e përshëndeti me puthje. ²¹I biri i tha: «O atë, jam fajtor para teje dhe para Zotit; nuk meritoj më të quhem biri yt...!» ²²Por i ati thirri shërbëtorët dhe u tha: «Shpejt, sillni rrobat më të mira dhe vishjani, vijini unazën në gisht dhe mbathini këpucët!» ²³Sillni viçin e majmë dhe thereni; të festojmë me gëzim, ²⁴sepse biri im ishte i vdekur dhe tani është përsëri i gjallë; ishte i humbur dhe tani u gjet përsëri.» Dhe ata filluan të festonin kthimin e tij.

²⁵Djali i madh ♦ ishte ende në fushë. Kur u kthye dhe iu afrua shtëpisë, dëgjoi hare. ²⁶Thirri një nga shërbëtorët dhe e pyeti se ç'po ndodhte. ²⁷Ai iu përgjigj: «Të është kthyer vëllai dhe ati yt theri viçin e majmë, sepse djali u kthye shëndoshë e mirë.» ²⁸Djali i madh u inatos dhe nuk deshi të hynte brenda. I ati doli dhe iu lut të hynte, ²⁹por ai i tha: «E di se për shumë vjet po shuhem në punë si skllavi yt; asnjëherë nuk kam qenë i pabindur ndaj teje. E ç'kam fituar për këtë? Ti nuk më dhe as edhe një cchap, që të festoj bashkë me miqtë e mi.

³⁰Ndërsa yt bir e prishi pasurinë e tij me prostituta; kthehet tani në shtëpi, e ti i ther viçin e majmë!» ³¹I ati u përgjigj: «O biri im, ti je përherë me mua dhe të gjitha të miat janë të tuat. ³²Por megjithatë, duhet të gëzohemi e të ngazëllohemi, sepse vëllai yt ishte i vdekur e tani është përsëri i gjallë; ishte i humbur dhe tani u gjet përsëri!»

♦ Djali i madh simbolizon farisenjtë që nuk pajtohen me mësimin e Jezusit dhe me sjelljen e tij ndaj «mëkatarëve».

Shfrytëzimi i rastit: 1) administratori mendjemprehtë

16 Jezusi u tha nxënësve të tij: "Ishte njëherë një pasanik që kishte një shërbëtor që administronte pronën e tij. Pasanikut i thanë se administratori po e shpërdoronte pasurinë e tij. ²Prandaj e thirri dhe i tha: «Ç'po dëgjoj kështu për ty? Jep llogari! Nuk mund të jesh më administrator im!» ³Shërbëtori tha me vete: «Im zot po ma merr vendin e punës. Ç'të bëj? Punë fizike? Nuk mundem! Të kërkoj lëmshë? Më vjen turp!» ⁴Tani e di se çfarë të bëj. Duhet të gjej miq që do të më mirëpresin, kur të më nxjerrin nga puna.» ⁵Prandaj i thirri me radhë të gjithë borxhlinjtë e të zotit dhe e pyeti të parin: «Sa i ke borxh zotërisë?» ⁶Ai iu përgjigj: «Njëqind fuçi me vaj ulliri.» Ai i tha: «Merr dëftesën e borxhit tënd, ulu dhe shkruaj: pesëdhjetë.» ⁷Pastaj e pyeti të dytin: «Po ti, sa i ke borxh?» Ky u përgjigj: «Një mijë thasë grurë.» Ai i tha: «Merr dëftesën e borxhit tënd dhe shkruaj: tetëqind.»

⁸Zotëria i këtij administratori mashtrues e lavdëroi (kur e mori vesh), sepse ai kishte punuar me mend. Në të vërtetë, njerëzit e kësaj bote janë më të mençur në marrëdhëniet e tyre shoqërore se njerëzit e dritës.»

⁹Jezusi vijoi: «Prandaj po ju them: Bëni miq për vete me anë të pasurisë së kësaj bote të ligë, që, kur t'ju mbarohet kjo, t'ju mirëpresin në banesat e përjetshme. ♦

¹⁰Kushdo që është besnik me një gjë të vogël, do të jetë besnik edhe me gjëra të mëdha. Kushdo që nuk është besnik me një gjë të vogël, nuk do të jetë besnik as me gjërat më të mëdha. ¹¹Në qoftë se nuk keni qenë besnikë me pasurinë e kësaj bote të ligë, kush do t'ju besojë pasurinë e vërtetë? ¹²Në qoftë se nuk keni qenë besnikë me pasurinë që nuk ishte juaja, si do t'ju japë Zoti atë që duhet t'ju takojë juve?

¹³Asnjë shërbëtor nuk mund t'u shërbejë dy zotërinjve; njërin nuk do ta përfillë, kurse tjetrin do ta parapëlqejë. Ndaj njërit do të jetë besnik, kurse tjetrin do ta përbuzë. Nuk mund t'i shërbeni njëkohësisht Perëndisë dhe pasurisë!»

¹⁴Farisenjtë i kishin dëgjuar të gjitha këto. Meqë ishin të dhënë pas parasë, e përqeshën Jezusin. ¹⁵Por ai u tha: «Ju mbaheni për njerëz me karakter të pastër para njerëzve, por Perëndia i njeh mendimet tuaja të vërteta. Ajo që u bën përshtypje njerëzve, ngjall neveri te Perëndia.»

♦ Pasaniku ishte fajtor për huazimin e parave (të maskuara si mallra) me interes për hebrenjtë e tjerë. Administratori i vendosi gjërat në rregull, duke shfuqizuar interesin që i detyrohej. Pasaniku do të pritet mirë në qiell nga ata që i kishte fituar për Jezusin.

Shfrytëzimi i rastit: 2) ardhja e kohës së re

(Mt. 11.12-13; 5.31-32; Mk 10.11-12)

¹⁶«Ligji i Moisiut dhe Shkrimi i profetëve ishin në fuqi gjer tani; kjo kohë mbaroi me ardhjen e Gjon Pagëzorit. Që atëherë shpallet Lajmi i mirë për mbretërinë e Perëndisë dhe të gjithë po afrohen këtu turma-turma (për t'u bërë anëtarë). ¹⁷Por më e lehtë është të mbarojnë qielli dhe toka, sesa të zhduket fuqia e një presjeje të Ligjit. ¹⁸Kushdo që ndahet nga gruaja e tij dhe martohet me një tjetër, bën tradhti bashkëshortore. Kushdo që martohet me një grua që është ndarë nga burri, bën, gjithashtu, tradhti bashkëshortore.»

Shfrytëzimi i rastit: 3) pasaniku dhe Lazri

¹⁹Na ishte njëherë një pasanik që mbante gjithnjë veshje të shtrenjta dhe të mira dhe që jetonte çdo ditë në luks. ♦ ²⁰Para derës së tij ishte shtrirë një i varfër me emrin Lazër. Trupi i tij ishte mbuluar krejtësisht me lunga. ²¹Priste që të ushqehet me mbeturinat e gostive. Nuk mund të mbrohej madje as nga qentë që vinin dhe i lëpinin plagët e hapura.

²²I varfri vdiq dhe engjëjt e mbajtën dhe e ulën në tryezë pranë Avrahamit në qiell. Vdiq edhe njeriu i pasur dhe u varros. ²³Poshtë në botën e të vdekurve, vuante shumë. Kur ngriti sytë, e pa Avrahamin lart me Lazrin pranë tij. ²⁴Atëherë thirri: «O atë Avraham, ki mëshirë për mua dhe dërgoje Lazrin që të ngiyejë majën e gishtit të tij me ujë për të më ftohur gjuhën, sepse po vuaj shumë në këtë zjarr!» ²⁵Por Avrahami i tha: «Kujtohu se ti ke kaluar mirë në jetë, kurse Lazri keq! Tani ai mund të gëzohet, kurse ti vuan shumë. ²⁶Përveç kësaj, midis nesh e jush ekziston një pafundësi e madhe. Edhe në qoftë se ndokush dëshiron të kalojë që këtej te ju, nuk mundet, ashtu siç nuk mund të kalojë askush që andej te ne.»

²⁷«Të lutem, pra, o atë, – i tha pasaniku, – dërgoje Lazrin në shtëpinë e atit tim; ²⁸kam pesë vëllezër; që t'i paralajmëroj që të mos vijnë edhe ata në këtë vend vuajtjesh!» ²⁹Por Avrahami i tha: «Ata kanë Ligjin e Moisiut dhe librat e Profetëve për t'i paralajmëruar. Të mësojnë prej tyre!» ³⁰Pasaniku iu përgjigj: «Nuk mjafton, o atë Avraham! Po në qoftë se atyre u vjen ndokush nga të vdekurit, atëherë do ta ndryshojnë qëndrimin e tyre.» ³¹Por Avrahami i tha: «Në qoftë se nuk e dëgjojnë Moisiun dhe Profetët, nuk do të binden edhe kur të ringjallet ndonjëri nga të vdekurit.»

♦ një saduce tipik.

Rregullat dhe shembujt për dishepujt

(Mt. 18.6-7, 21-22; Mk 9.42)

17 Jezusi u tha nxënësve të tij: «Është e pashmangshme që të ketë gjëra me anë të të cilave njerëzit heqin dorë nga besimi tek unë. Por mjerë ai që është bashkëfajtor për këtë! ²Më mirë do të ishte t'i varej një gur mulliri në qafë dhe të hidhej në det, sesa të heqë dorë nga besimi tek unë një nga këta dishepuj të thjeshtë. ³Vigiloni për veten tuaj!

Po bëri mëkat vëllai yt (në fe), qortoje. Po u pendua, fale. ⁴Edhe në qoftë se të bën një të keqe shtatë herë në ditë, dhe kthehet çdo herë tek ti dhe të thotë: «Më vjen keq!», – fale!»

⁵Apostujt i thanë Zotit: «Na e forco besimin!» ⁶Zoti u tha: «Në qoftë se besimi juaj është vetëm sa një kokërr sinapi, mund t'i thoni atij manit atje: «Shkulu bashkë me rrënjë dhe mbillu në det!», dhe ai do t'ju dëgjonte. Kush mund të dëgjojë, të dëgjojë mirë.

⁷Të hamendësojmë se keni një skllav që kthehet në shtëpi pas lëvrimit të tokës dhe ruajtjes së deleve. A do t'i thoni: «Urdhëro menjëherë në tryezë!»? Me siguri, jo! ⁸Ju do ta urdhëroni: «Bëj gati darkën dhe vër përparësen të më shërbesh derisa të ha e të pi. Ti mund të hash e të pish më vonë!» ⁹A meriton shërbëtori mirënjohje, ngaqë zbatoi urdhrin tuaj? ¹⁰Kështu është edhe me ju. Pasi të keni zbatuar çdo urdhër të Zotit, atëherë thoni: «Jemi veçse shërbëtorë. Kemi bërë veçse detyrën tonë.»

Dhjetë të lebrosurit

¹¹Udhës për në Jerusalem Jezusi kaloi gjatë kufirit midis Samarisë dhe Galilesë. ¹²Kur hyri në një fshat, i dolën përpara dhjetë të lebrosur. Ata qëndruan në largësinë e duhur ¹³dhe bërtitën: «Jezus, Zot, ki mëshirë për ne!» ¹⁴Jezusi i urdhëroi: «Shkoni te priftërinjtë dhe kontrollohuni!»

Udhës u shëruan. ¹⁵Kur e vuri re këtë, njëri prej tyre u kthye. Lavdëroi Perëndinë me zë të lartë, ¹⁶ra përmbys para Jezusit dhe e falënderoi. Ky ishte samarian. ¹⁷Jezusi tha: «A nuk shërova dhjetë? Ku janë

nëntë të tjerët? ¹⁸Përse nuk u kthyen për të lavdëruar Perëndinë, si ky i huaj këtu?»

¹⁹Pastaj i tha njeriut: «Ngrihu në këmbë dhe shko në shtëpi. Të shpëtoi besimi yt!»

Ardhja e mbretërisë në formën e saj të dukshme

(Mt. 24.23-28, 37-41)

²⁰Disa farisenj e pyetën Jezusin se kur do të vinte mbretëria e Perëndisë. Ai u përgjigj: "Ju gaboni në qoftë se mendoni se këtë mund ta llogaritni që më parë. ²¹Nuk mund të thuhet: «Shiko këtu!» ose «Shih, atje!», sepse Perëndia po e ngre tashmë mbretërinë e tij midis jush."

²²Pastaj u tha nxënësve: "Do të vijë koha ♦ kur do të dëshironi të shihni një ditë të vetme të Birit të njeriut, ♦♦ por nuk do ta shihni. ²³Do t'ju thonë: «Ja, këtu!» ose «ja, atje (është Mesia)!». Mos shkoni dhe mos vraponi atje! ²⁴Kur të vijë dita e tij, Biri i njeriut do të vijë si vetëtimja që ndriçon befaz tërë horizontin. ²⁵Por më parë ai duhet të vuajë shumë dhe të mos pranohet (si Mesia) nga ky brez.

²⁶Kur të vijë Biri i njeriut, do të jetë si në kohën e Noahut. ²⁷Njerëzit po hanin dhe po pinin dhe po martoheshin deri në ditën kur Noahu hyri në anije. Pastaj erdhi përmbytja dhe të gjithë u mbytën. ²⁸Ose do të jetë si në ditët e Lotit: njerëzit po hanin dhe po pinin, po blinin dhe po shitnin, po mbillinin dhe po ndërtonin deri në ditën kur Loti doli nga qyteti i Sodomit. ²⁹Pastaj nga qielli ra shi, zjarr dhe squfur, dhe të gjithë vdiqën. ³⁰Kështu do të jetë atë ditë kur të vijë Biri i njeriut.

³¹Atë ditë, kushdo që ndodhet në tarracë, dhe i ka sendet brenda në shtëpi, të mos zbresë për t'i marrë! E në qoftë se ai ndodhet në arë të mos kthehet.

³²Mendoni për gruan e Lotit. ³³Kushdo që dëshiron të shpëtojë jetën e tij, do ta humbasë atë. Kushdo që e humbet atë, do ta shpëtojë.

³⁴Po ju them: Atë natë do të jenë dy veta në shtrat, njëri nga ata do të merret e tjetri do të lihet. ³⁵Dy gra do të jenë duke bluar bashkë, njëra do të merret e tjetra do të lihet. ³⁶Dy veta do të jenë në arë, njëri do të merret e tjetri do të lihet." ♦♦♦ ³⁷Pastaj nxënësit e pyetën Jezusin: «Ku do të ndodhë kjo, o Zot?» Ai u përgjigj: «Korbat mblidhen atje ku ka kërmë.» ♦

♦ koha e ngushticës së madhe. ♦♦ emërtim për mbretërinë e Perëndisë. ♦♦♦ në mbretërinë e Perëndisë në Izrael. ♦ Jerusalemi apostat do t'i ketë ardhur koha për shkatërrim

Shëmbëlltyrat për lutjen: 1) gjyqtari i korruptuar

18 Pastaj Jezusi u tregoi nxënësve një shëmbëlltyrë që t'i mësonte se ata duhet t'i luteshin Zotit gjithmonë dhe të mos dëshpëroheshin. ²Në një qytet banonte një gjyqtar që nuk kishte as frikë nga Perëndia dhe as respekt për njerëzit. ³Në të njëjtin qytet banonte, gjithashtu, një vejushë, e cila vazhdonte të shkonte tek ai dhe t'i lutej: «Më ndihmo të fitoj të drejtën time!»

⁴Gjyqtari e kundërshtoi për një kohë të gjatë, por në fund tha me vete: «Megjithëse nuk kam as frikë nga Perëndia, as respekt për njerëzit, ⁵prapëseprapë do të gjykoj në favor të kësaj vejushe. Përndryshe, ajo do të më çojë në varr.» ⁶Zoti vazhdoi: «Shihni mirë se ç'tha gjyqtari i korruptuar! ⁷Vallë, a nuk do të gjykojë Perëndia në dobi të popullit të tij të zgjedhur, i cili i lutet për ndihmë ditë e natë? A do të ngurrojë të ndërhyjë? ⁸Po ju them, ai do të gjykojë shpejt në dobi të tij! Por kur të vijë Biri i njeriut, a do t'i gjejë ai njerëzit duke e pritur me besnikëri në tokë?»

Shëmbëlltyrat për lutjen: 2) fariseu dhe tagrambledhësi

⁹Ai tregoi edhe këtë shëmbëlltyrë për disa që e bindnin veten se ishin pa të meta dhe që i shikonin të tjerët me përbuzje.

¹⁰Dy veta hynë në Tempull që të luteshin – një fariseu e një tagrambledhës. ¹¹Fariseu qëndroi përpara të tjerëve dhe u lut kështu: «O Perëndi, të falënderoj që nuk jam lakmues, i padrejtë dhe i prishur si njerëzit e tjerë: për shembull si ky tagrambledhësi këtu. ¹²Unë agjëroj dy herë në javë ♦ dhe të jap të dhjetën nga të gjitha të ardhurat e mia.» ¹³Ndërsa tagrambledhësi qëndroi në fund të Tempullit dhe nuk guxoi ta hidhte vështrimin lart. Shpërtheu në lot ♦♦ e tha: «O Perëndi, ki mëshirë për mua, mëkatarin!»

¹⁴Jezusi përfundoi: «Po ju them: Tagrambledhësi u kthye në shtëpi i pajtuar me Zotin, jo tjetri. Me të vërtetë kush lavdërohet, do të poshtërohet; por kush poshtërohet, do të lavdërohet.»

♦ Sipas Ligji urdhëronte vetëm një ditë agjërimi: festa e Pajtitimit. Farisenjtë caktuan (për siguri) edhe dy ditë të tjera në javë: të hënën e të enjten. ♦♦ Fjfi. rrihte (pa pushim) gjoksit e tij.

Hyryja në mbretërinë e Zotit

(Mt. 19.13-15; Mk 10.13-16; Mt. 19.16-30; Mk 10.17-31; Mt. 20.17-19; Mk 10.32-34)

¹⁵Njëherë te Jezusi shkuan njerëz me foshnjat e tyre, që ai të vinte duart mbi ta. Por nxënësit i kundërshtuan. ¹⁶Megjithatë, Jezusi i thirri foshnjat pranë dhe u tha: «Lërinin fëmijët të vijnë tek unë: mos i ndalni, sepse mbretëria e Perëndisë është e hapur pikërisht për ata që janë si këta! ¹⁷Mos u mashtroni:

kushdo që nuk e pranon mbretërinë e Perëndisë si një fëmijë i vogël, nuk do ta përjetojë kurrë atë.»

¹⁸Njëri prej anëtarëve të Këshillit të lartë e pyeti Jezusin: «Mësues i mirë, çfarë duhet të bëj unë që të trashëgoj jetën e përjetshme?» ¹⁹Jezusi i tha: «Përse më thua i mirë? Vetëm Njëri është i mirë – Zoti. ²⁰Ti i di urdhërimet: *Mos bëj tradhti bashkëshortore! Mos bëj vrasje! Mos*

bëj vjedhje! Mos jep dëshmi të rreme! Ndero atin dhe nënën!» ²¹Ai i tha: «Të gjitha këto i kam zbatuar qysh në rininë.» ²²Kur e dëgjoi këtë, Jezusi i tha: «Duhet të bësh edhe një punë: shit gjithçka që ke, ndajta të varfërve dhe do të kesh te Zoti në qiell një pasuri që nuk do të mbarojë! Pastaj eja pas meje!» ²³Por kur e dëgjoi këtë, njeriu u trishtua shumë, sepse ishte shumë i pasur.

²⁴Jezusi e pa se u trishtua dhe i tha: «Sa me vështirësi hyjnë të pasurit në mbretërinë e Perëndisë! ²⁵Më lehtë hyn deveja nëpër vrimë të gjilpërës, sesa pasaniku në mbretërinë e Perëndisë.» ²⁶Kur e dëgjuan këtë, njerëzit e pyetën Jezusin: «Atëherë kush mund të shpëtojë?» ²⁷Ai u përgjigj: «Ajo që është e pamundur për njerëzit, është e mundur për Perëndinë.»

²⁸Prandaj Pjetri tha: «E di, ne lamë të gjithë pasurinë tonë dhe erdhëm pas teje!» ²⁹Jezusi u tha: «Ju siguroj se secili që la shtëpinë, prindërit, vëllezërit, gruan e fëmijët për shkak të mbretërisë së Perëndisë, ³⁰do të marrë më shumë në këtë botë, dhe në botën e ardhshme ai do të marrë jetën e përjetshme.»

³¹Jezusi i mori mënjanë të dymbëdhjetët dhe u tha: «Dëgjoni, po shkojmë për në Jerusalem, ku do të realizohen të gjitha ato që janë shkruar në Librat e Profetëve për Birin e njeriut. ³²Ai do t'u dorëzohet paganëve. Ata do ta përqeshin, do ta fyejnë dhe do ta pështyjnë. ³³E pasi ta kenë rrahur me kamxhik, do ta vrasin. Por ai do të ringjallet ditën e tretë.»

³⁴Nxënësit nuk kuptuan asnjë fjalë. Kuptimi i këtyre fjalëve ishte i fshehtë për ata, prandaj nuk kuptuan gjë.

Kalimi nëpër Jeriho: 1) lypësi i verbër

(Mt. 20.29-34; Mk 10.46-52)

³⁵Kur Jezusi iu afrua Jerihos, një i verbër po rrinte pranë udhës duke kërkuar lëmoshë. ³⁶Kur dëgjoi njerëzit duke kaluar, pyeti se ç'po ndodhte. ³⁷I treguan se po kalonte Jezusi nga Nazareti. ³⁸Ai bërtiti: «O Jezus, Bir i Davidit, ki mëshirë për mua!» ³⁹Ata që shkonin përpara, e qortuan që ai të heshte. Por ai bërtiti edhe më shumë: «O Jezus, Biri i Davidit, ki mëshirë për mua!» ⁴⁰Jezusi u ndal dhe urdhëroi t'ia sillnin përpara. Kur ky iu afrua, e pyeti: ⁴¹«Ç'dëshiron të bëj?» «Zot, – iu përgjigj i verbri, – dëshiroj të shoh përsëri!» ⁴²«Hapi sytë e shih!» – i tha Jezusi. – «Të shpëtoi besimi yt.» ⁴³Drita e syve i erdhi menjëherë. Ai falënderoi Perëndinë dhe shkoi pas Jezusit. Të gjithë të pranishmit e lavdëruan Perëndinë.

Kalimi nëpër Jeriho: 2) Zakeu

19 Jezusi shkoi në Jeriho dhe kaloi nëpër qytet. ²Atje banonte një njeri me emrin Zake. Ishte kryetagambledhës dhe ishte shumë i pasur. ³Donte të dinte medoemos se kush ishte ky Jezus.

Por ishte shtatvogël dhe turma ia zinte pamjen. ⁴Prandaj vrapoi përpara turmës, hipi në një fik të egër që të shihte Jezusin, i cili duhet të kalonte andej. ⁵Kur Jezusi arriti atje, shikoi lart dhe i tha: «Zake, zbrit shpejt, sepse sot duhet të jem mysafiri yt.» ⁶Zakeu zbriti menjëherë dhe e priti në shtëpinë e tij me gëzim të madh. ⁷Kur e panë këtë, të gjithë filluan të murmurisnin dhe të thoshin: «Ka shkuar në shtëpinë e një mëkatari!» ⁸Por Zakeu u ngrit në këmbë dhe i tha Zotit: «Ja, o Zot, gjysmën e pasurisë sime do t'ua jap të varfërve. Në qoftë se kam mashtruar ndonjë, do t'ia kthej katërfish.» ⁹Jezusi i tha: «Sot, në këtë shtëpi ka ardhur shpëtimi, sepse ky është pasardhës i Avrahamit. ¹⁰Dhe pikërisht Biri i njeriut ka ardhur të kërkojë dhe të shpëtojë të humburin.»

Kalimi nëpër Jeriho: 3) paraja e besuar

(Mt. 25.14-30)

¹¹Jezusi u tregoi një shëmbëlltyrë të gjithë atyre që e rrethonin. Meqë ishte afër Jerusalemit, shumë njerëz mendonin se mbretëria e Perëndisë do të vinte menjëherë. ¹²Prandaj tha: «Një fisnik donte të nisej në një vend të largët, që të emërohej mbret i bashkatdhetarëve të tij. ¹³Para se të nisej, thirri të dhjetë shërbëtorët e tij, i dha secilit nga një flori dhe u tha: «Bëni tregti me këto gjersa të kthehem unë!»

¹⁴Meqë bashkatdhetarët e tij e urrenin, dërguan pas tij lajmëtarë për të thënë: «Nuk duam që ky të mbretërojë mbi ne.» ¹⁵Megjithatë, ai u emërua mbret dhe u kthye. Menjëherë urdhëroi që të thërritnin shërbëtorët, të cilëve u kishte dhënë paratë, për të parë se sa kishte fituar secili nga ata. ¹⁶I pari u afrua dhe tha: «Zot, floriri yt fitoi dhjetë florinj të tjerë.» ¹⁷Ai i tha: «Të përshëndes, shërbëtor i mirë! Meqë ke qenë besnik me gjëra aq të pakta, unë të të jap pushtet mbi dhjetë qytete.» ¹⁸Erdhi edhe i dyti dhe tha: «Zot, floriri yt fitoi pesë florinj.» ¹⁹Ai i tha këtij: «Ti do të sundosh mbi pesë qytete.» ²⁰Erdhi i treti dhe tha: «Zot, po ta kthej floririn tënd. E ruajta të mbështjellë në rizë. ²¹Kisha frikë nga ti, sepse ti je njeri i ashpër. Ti merr atë që nuk të takon dhe korr atë që nuk ke mbjellë.» ²²I zoti i tha atij: «Përtac! Ti e the vendimin vetë! Ti e dije se unë jam njeri i ashpër, dhe se marr atë që nuk më takon dhe korr atë që nuk kam mbjellë. ²³Përse, pra, nuk e depozitove të paktën paranë time në bankë? Kështu, pas kthimit tim, do ta kisha rimarrë me kamatë!»

²⁴Pastaj u tha të pranishmëve: «Merrjani floririn dhe jepjani atij që ka dhjetë!» ²⁵Por ata i thanë: «Zot, ai ka tashmë dhjetë florinj!» ²⁶Por mbreti u përgjigj: «Po ju them se atij që ka, do t'i jepet, e atij që nuk ka (fituar asgjë), do t'i merret (edhe depozita e tij).» ²⁷E tani, përse u përket armiqve të mi që nuk deshën që të mbretëroj mbi ta, sillini këtu dhe ekzekutojini para meje!»♦

♦ Kjo u plotësua (pjesërisht) kur romakët masakruan çifutët më 70 pas Kr. Shërbëtori i pabesë përfaqëson një farise tipik që refuzoi të ndante fenë e tij me joçifutët.

Hyrja e Mesisë në Jerusalem

(Mt. 21.1-11; Mk 11.1-11; Gjn 12.12-19)

²⁸Pasi tha këtë, Jezusi vazhdoi rrugën për në Jerusalem. ²⁹Kur iu afrua Bet-Pages dhe Bet-Anjes, rrëzë kodrës që quhet mali i Ullinjve, dërgoi dy nxënës përpara ³⁰dhe u tha: "Shkoni në fshatin që gjendet para jush. Kur të hyni në fshat, do të gjeni një gomar të lidhur, të cilit nuk i ka hipur askush. Zgjidheni dhe silleni këtu. ³¹Në qoftë se ju pyet ndokush: «Përse e zgjidhni?», thuaj: «I duhet Zotit!»» ³²Të dërguarit shkuan dhe gjetën gjithçka pikërisht siç u kishte thënë Jezusi. ³³Kur po e zgjidhnin gomarin, pronari i tij u tha: «Përse po e zgjidhni gomarin?» ³⁴Ata u përgjigjën: «I duhet Zotit!» ³⁵Ata ia sollën Jezusit gomarin, mbi të cilin vunë rrobat e tyre dhe mbi të Jezusin. ³⁶Ndërsa ai udhëtonte përpara, nxënësit e tjerë i shtronin si qilim në rrugë rrobat e tyre.

³⁷Kur u shfaq Jerusalemi, atje ku rruga të çon përposh malit të Ullinjve, të gjithë nxënësit filluan të gëzoheshin e të lavdëronin Perëndinë me zë të lartë për të gjitha mrekullitë që kishin parë. ³⁸Thirrën: «Rroftë mbreti që po vjen në emër të Zotit! Paqe në qiell! Lavdi Zotit!»

³⁹Por disa farisej thirrën nga turma:

«Mësues, përmbajni nxënësit e tu!» ⁴⁰Por Jezusi u përgjigj: «Po ju them: Në qoftë se pushojnë ata, do të bërtasin gurët.»

⁴¹Kur u afrua dhe pa qytetin që shtrihej para tij, Jezusi qau për të dhe tha: ⁴²«Sikur ta kuptoje edhe ti sot se nga varet paqja jote! Por tani ti je verbuar. ⁴³Do të vijë koha kur armiqtë e tu do të të rrethojnë, do të të bllokojnë nga të gjitha anët dhe do të grumbullojnë rreth teje ledh. ⁴⁴Ata do të të shkatërrojnë plotësisht dhe banorët e tu brenda mureve të tua. Nuk do të lënë gur mbi gur, sepse nuk deshe ta njihje kohën kur Zoti erdhi të të shpëtonte.»

⁴⁵Pastaj Jezusi hyri në Tempull dhe filloi të nxirrte jashtë tregtarët. ⁴⁶Ai u tha: «Në Shkrimin e shenjtë është shkruar se Zoti ka thënë: *Tempulli im do të quhet shtëpi lutjeje për popujt e të gjitha kombeve*, kurse ju e bëtë atë skutë batakçish.»

Polemika: 1) pushteti i Jezusit

(Mt. 21.12-17; Mk 11.15-19; Gjn 2.13-22)

⁴⁷Jezusi predikonte çdo ditë në Tempull. Kryeprihtërinjtë, mësuesit e Ligjit dhe të parët e popullit kërkonin rastin për ta vlarë, por nuk e gjetën, ⁴⁸sepse populli ishte gjithnjë rreth tij dhe e dëgjonte me vëmendje.

20 Një ditë Jezusi po jepte mësim në Tempull dhe po predikonte Lajmin e mirë. Pastaj iu afruan kryeprihtërinjtë dhe mësuesit e Ligjit bashkë me këshilltarët ²dhe e pyetën: «Na thuaj, nga merr ti pushtet të paraqitesh këtu kështu? Kush të dha pushtet për këtë?» ³Ai u përgjigj: «Edhe unë dua t'ju bëj një pyetje. ⁴Më thoni: nga e mori Gjon Pagëzori pushtetin për të pagëzuar? Nga Zoti apo nga njerëzit?» ⁵Ata diskutuan me njëri-tjetrin: "Në qoftë se themi: «Nga Zoti», ai do të na thotë: «Përse, atëherë, nuk i besuat Gjonit?» ⁶Në qoftë se themi: «Nga njerëzit», atëherë gjithë kjo turmë do të na vrasë me gurë, sepse i është mbushur mendja se Gjoni ishte profet." ⁷Për këtë iu përgjigjën Jezusit se nuk dinin gjë.

⁸«Mirë, – tha Jezusi, – as unë nuk do t'ju tregoj se kush ma ka dhënë këtë pushtet.»

Polemika: 2) qiramarrësit e këqij

(Mt. 21.33-46; Mk 12.1-12)

⁹Për këtë Jezusi u tregoi një shembëlltyrë: "Dikush mbolli njëherë një vresht, ua dha me qira vreshtarëve dhe u largua nga ai vend për një kohë të gjatë. ¹⁰Kur erdhi koha e vjeljes së rrushit, dërgoi një të ngarkuar te qiramarrësit që t'i jepnin pjesën e prodhimit që i takonte. Por qiramarrësit e rrahën lajmëtarin dhe e kthyen pa nxjerrë gjë në dritë. ¹¹Burri dërgoi një tjetër, por ata e rrahën, e turpëruan dhe e nisën duarthatë. ¹²Dërgoi edhe të tretin, por edhe atë e gjakosën dhe e dëbuan.

¹³Pastaj pronari i vreshtit tha: «Ç'të bëj? Do të dërgoj birin tim të dashur. Për atë do të kenë, me siguri, respekt.» ¹⁴Kur e panë se po afrohej, qiramarrësit i thanë njëri-tjetrit: «Ky është trashëgimtari! Ta vrasim dhe vreshti do të na kalojë neve!» ¹⁵Prandaj e nxorën jashtë vreshtit dhe e vranë.

Ç'do t'u bëjë qiramarrësve, pra, pronari i vreshtit? ¹⁶Do të shkojë vetë, do t'i vrasë qiramarrësit dhe do t'ua japë vreshtin të tjerëve."

Kur e dëgjuan këtë, thanë: «Qoftë larg!» ¹⁷Por Jezusi i shikoi me vëmendje dhe u tha: «Mendon mirë ç'do të thotë kjo pjesë e Shkrimit të shenjtë: *Guri që ndërtesit hodhën tej, është bërë tani guri i qoshes*. ¹⁸Kushdo që bie mbi atë gur, do të dërrmohet; dhe këdo mbi të cilin të bjerë, ai do ta copëtojë.»

¹⁹Mësuesit e Ligjit dhe kryeprihtërinjtë kërkonin ta arrestonin Jezusin në vend, sepse e kuptuan që kjo shëmbëlltë e drejtohej atyre. Por kishin frikë nga populli.

Polemika: 3) tatimi për Cezarin

(Mt. 22.15-22; Mk 12.13-17)

²⁰Filluan ta përgjonin atë me kujdes. Dërguan spiunë për t'u shtirur si dishepuj të sinqertë të Ligjit. Ata kishin ndër mend ta futnin Jezusin në grackë, që t'ia dorëzonin pushtetit dhe fuqisë së guvernatorit romak. ²¹Këta spiunë i thanë Jezusit: «Mësues, e dimë se gjithçka që ti thua dhe predikon, është e drejtë. Ti nuk lejon të ndikohesh nga të pushtetshmit, por e mëson drejt secilin se si duhet të jetojë sipas vullnetit të Perëndisë. ²²Na thuaj tani, sipas Ligjit, a duhet t'i paguajmë taksë perandorit romak, apo jo?» ²³Jezusi e kuptoi dinakërinë e tyre dhe u tha: ²⁴«Më tregoni një monedhë argjendi! E kujt është fytyra dhe mbishkrimi?» «E Cezarit!» – iu përgjigjën ata. Jezusi ua ktheu: ²⁵«Kthejini, pra, Cezarit atë që i përket Cezarit, e Perëndisë atë që i përket Perëndisë!»

²⁶Atje para njerëzve ata nuk mund ta futnin në grackë, prandaj heshtën, të habitur nga përgjigjja e tij e zgjuar.

Polemika: 4) Zoti i të gjallëve

(Mt. 22.23-33; Mk 12.18-27)

²⁷Pastaj Jezusit iu afruan disa saducej, të cilët e mohojnë ringjalljen e të vdekurve, dhe e pyetën:

²⁸«Mësues, Moisiu na ka shkruar këtë rregull: Kur një njeri i martuar vdes pa lënë fëmijë, atëherë vëllai i tij duhet të martohet me vejushën, që t'i sigurojë të vdekurit trashëgimtarë. ²⁹Ishin njëherë shtatë vëllezër. I pari u martua dhe vdiq pa lënë fëmijë. ³⁰I dyti mori për grua vejushën, pastaj i treti dhe kështu me radhë të shtatë vëllezërit. ³¹Të shtatë vëllezërit e kishin marrë për grua dhe kishin vdekur pa lënë fëmijë. ³²Më në fund vdiq edhe gruaja. ³³Pra, në këtë «ringjallje», cilit prej tyre do t'i takojë gruaja e ringjallur, sepse të gjithë e kishin për grua?»

³⁴Jezusi u përgjigj: «Martesa është vetëm për këtë jetë. ³⁵Dhe ata që pas ringjalljes kanë të drejtë të marrin pjesë në botën e ardhshme, as nuk do të martojnë, as nuk do të martohen. ³⁶Ata as nuk do të mund të vdesin më, do të jetojnë si engjëjt. Pasi të jenë ringjallur nga të vdekurit, ata janë qenie të mbinatyrshme. ♦ ³⁷Por faktin e ringjalljes nga të vdekurit e tregon Moisiu kur flet për drizën e djegur; atje Zoti quhet «Perëndia e Avrahamit, Izakut dhe Jakovit.» ³⁸Ai nuk është Perëndia e të vdekurve, por i të gjallëve, sepse, nga pikëpamja e tij, të gjithë (besimtarët) janë të gjallë.» ♦♦

³⁹Për këtë disa mësues të Ligjit i thanë: «Mësues, u përgjigje mirë.» ⁴⁰Pas kësaj nuk guxoi askush t'i bënte pyetje tjetër.

♦ fjj. bijtë e Perëndisë. ♦♦ sepse i pret ringjallja. Marrëdhënia e përjetshme me Zotin është nuk mund të përfytyrohet pa ringjallje.

Polemika: 5) Biri i Davidit

(Mt. 22.41-46; Mk 12.35-37)

⁴¹Pastaj Jezusi iu drejtua turmës dhe pyeti: «Si mund të thuhet se Mesia është (vetëm) pasardhës i Davidit? ⁴²Në të vërtetë, vetë Davidi në librin e Psalmeve thotë: *Perëndia, Zoti, të thotë ty, Zoti dhe Mbreti im: «Ulu në të djathtën time, gjersa t'i nënshtroj armiqtë e tu dhe t'i vë për shtrojë të këmbëve të tua!»*

⁴⁴Davidi, pra, e quan atë Zot. Atëherë si mund të jetë ai (vetëm) pasardhës i tij?»

Polemika: 6) Feja e rreme dhe e vërtetë

(Mt. 23.1-36; Mk 12.38-40)

⁴⁵Atje, para tërë turmës, Jezusi i paralajmëroi nxënësit e tij si vijon: ⁴⁶«Kujdes nga mësuesit e Ligjit, të cilët duken të kënaqur në veladonët e tyre dhe kërkojnë që njerëzit t'i përshëndetin rrugës me respekt. Në shërbesat fetare ata ulen në radhën e parë dhe në gosti ulen në krye. ⁴⁷Ata bëjnë lutje të gjata për të lënë përshtypje të mira. Por ata janë në të vërtetë mashtrues që ua marrin me mashtrim vejushave shtëpitë e tyre. Këta, veçanërisht, do të dënohen rëndë!»

21 Jezusi ngrii sytë dhe pa se si të pasurit po hidhnin dhuratat e tyre në arkën e lëmoshës. ²Erdhi, gjithashtu, një vejushë e varfër dhe hodhi dy monedha bakri. ³Jezusi tha: «Ju siguroj se kjo vejushë dha më tepër se të gjithë të tjerët. ⁴Ata dhanë vetëm nga teprica e tyre, kurse ajo vejushë e varfër dha gjithçka që kishte për jetesë.»

Rrënimi i Tempullit nga romakët

(Mt. 24.1-2; Mk 13.1-2)

⁵Disa njerëzve u bëri përshtypje Tempulli, se ishte i stolisur me gurë të bukur dhe me dhurata kushtimore. Por Jezusi tha: ⁶«Do të vijë koha kur gjithçka që shihni, do të rrëzohet; nuk do të mbetet as gur mbi gur.»

Ngjarjet para kthimit të Mesisë

(Mt. 24.3-14; Mk 13.3-13)

⁷«Mësues, – e pyetën ata, – kur do të ndodhë kthimi i Mesisë? Nga do ta kuptojmë se do të bëhet kjo?»

⁸«Kujdes, mos u mashtroni – u përgjigj Jezusi. – ”Shumë veta do të vijnë në emrin tim e do t’ju thonë: «Unë jam Mesia» dhe «Erdhi koha e caktuar.» Mos shkoni pas tyre! ⁹Dhe mos kini frikë kur të dëgjoni për luftëra dhe revolucione. Këto duhet të bëhen më përpara, por fundi nuk ka ardhur akoma!”

¹⁰Dhe vazhdoi: «Një popull do të luftojë kundër një populli tjetër, dhe një shtet do të sulmojë një shtet tjetër. ¹¹Gjithkund do të ketë tërmete të mëdha, zi buke dhe epidemi. Në qiell do të ketë fenomene të tmerrshme dhe shenja të mëdha.

Fati i nxënësve të Mesisë pas vdekjes së tij

¹²Por para se të ndodhin të gjitha këto, do t’ju përndjekin dhe do t’ju arrestojnë; duke qenë se ju më takoni mua, ata do t’ju hedhin në gjyq të sinagogës dhe në burg; do t’ju nxjerrin para mbretërve dhe qeveritarëve. ¹³Kjo do t’ju japë rastin që të dëshmoni (për mua). ¹⁴Vendosni më parë që të mos e përgatitni mbrojtjen tuaj, ¹⁵sepse unë vetë do t’ju jap fjalët, të cilat kundërshtarët tuaj nuk do të jenë në gjendje t’i kundërshtojnë, dhe unë do t’ju jap urtësi, së cilës askush nuk mund t’i qëndrojë.

Fati i nxënësve të Mesisë menjëherë para kthimit të tij

¹⁶Do t’ju tradhtojnë edhe prindërit, vëllezërit, të afërmit dhe miqtë, e disa prej jush do të vriten. ¹⁷Të gjithë do t’ju urrejnë, sepse më takoni mua. ¹⁸Por asnjë qime floku nga koka nuk do t’ju humbasë. ¹⁹Me qëndresën tuaj do të fitoni jetën e vërtetë.

Rrënimi i Jerusalemit

(Mt. 24.15-21; Mk 13.14-19)

²⁰Kur të shihni se ushtria ka rrethuar Jerusalemin, atëherë ta dini se shkatërrimi i tij është afër. ²¹Atëherë të gjithë banorët e Judesë duhet të ikin në male! Kush do të jetë në qytet, duhet të largohet menjëherë, dhe njerëzit e fshatrave nuk duhet të kthehen në qytet! ²²Në të vërtetë, do të jetë koha e hakmarrjes, kur do të realizohen të gjitha ato që janë të shkruara në Shkrimin e shenjtë.

²³Mjerë ato shtatzëna dhe gratë që kanë foshnja në atë kohë, sepse mbi këtë vend do të bien vuajtje të mëdha, dhe mbi këtë popull do të bjerë dënimi nga Zoti. ²⁴Do të vriten me shpata dhe do të shpihen si robër në të gjitha kombet. Jerusalemi do të pushtohet nga kombet pagane, derisa koha e tyre e caktuar të ketë marrë fund.

³⁴Kujdes, mos t’ju mjegullohet mendja nga dehja dhe shqetësimet e kësaj jete. Ndryshe kjo ditë do t’ju zërë si në kurth. ³⁵Në të vërtetë, ajo do t’i zërë befas të gjithë banorët e tokës. ³⁶Rrini zgjuar, pra, dhe mos pushoni së luturi, që t’u shpëtoni të gjitha këtyre që do të ndodhin, dhe të paraqiteni plot besim para Birit të njeriut.»

Ju siguroj se ky brez do t’i përjetojë të gjitha këto.

Kthimi i Mesisë

(Mt. 24.29-31; Mk 13.24-27)

²⁵Në diell, në hënë dhe në yje do të shfaqen shenja kërcënuese. Në tokë kombet do të tmerrohen nga deti i tërbuar dhe nga baticat gjigante. ²⁶Banorët e botës do të vdesin nga frika duke pritur atë që do t’i ndodhë botës, sepse trupat qiellorë do të lëkundën. ²⁷Pastaj do ta shohin Birin e njeriut duke ardhur mbi një re me fuqi dhe madhështi qiellore. ²⁸Kur të fillojnë këto shenja, drejtohuni dhe ngrini kokat lart, sepse çlirimi juaj është afër.»

Shëmbëlltyra e fikut

(Mt. 24.32-35; Mk 13.28-31)

²⁹Pastaj u tha një shëmbëlltyrë: «Vëreni fikon ose pemët e tjera! ³⁰Kur dalin gjethet e para, e dini vetvetiu se vera është afër. ³¹Po ashtu, kur t’i shihni këto (shenja kozmike), ta dini se mbretëria e Perëndisë është afër. ³³Qielli e toka do të kalojnë, por fjalët e mia jo.

³⁷Çdo ditë Jezusi predikonte në Tempull dhe në mbrëmje dilte që të kalonte natën në malin e Ullinjve.

³⁸Herët në mëngjes të gjithë njerëzit e pritnin në Tempull dhe dëshironin ta dëgjonin.

Dhoma e sipërme: 1) përgatitja e Pashkës

(Mt. 26.1-5; Mk 14.1-2; Gjn 11.45-53)

22 Po afrohej festa e bukëve të ndorme, d.m.th. Pashka. ²Kryeprihtërinjtë dhe mësuesit e Ligjit kërkonin rastin ta vritnin Jezusin pa tërhequr vëmendjen e popullit, sepse ia kishin frikën atij.

³Pastaj Satani hyri në Judën nga Karioti, njëri prej të dymbëdhjetëve. ⁴Ai shkoi te kryeprihtërinjtë dhe oficerët e rojës së Tempullit dhe foli me ta se si t’ua dorëzonte Jezusin. ⁵Ata u gëzuan shumë dhe

propozuan t'i jepnin para. ⁶Ai pranoi, dhe kërkoi rastin e volitshëm për ta dorëzuar atë pa dijeninë e popullit.

⁷Erdhi dita kur duhej të thereshin qengjat e Pashkës. ⁸Jezusi dërgoi Pjetrin e Gjonin dhe u tha: «Shkoni e na bëni gati darkën e Pashkës!» ⁹«Ku dëshiron ta përgatitim?» – pyetën ata. ¹⁰Ai u tha: «Dëgjoni! Porsa të hyni në qytet, do të takoni një njeri i cili mban një qyp me ujë. Shkoni pas tij në shtëpinë ku do të hyjë ai, ¹¹dhe thuajini të zotit të shtëpisë: «Mësuesi të pyet: ku është vendi në të cilin do të ha darkën e Pashkës me nxënësit e mi?» ¹²Ai do t'ju tregojë një dhomë të madhe në katin e sipërm që është e pajisur me jastëkë. Atje përgatiteni.» ¹³Ata shkuan dhe gjetën gjithçka ashtu siç kishte thënë ai, dhe përgatitën darkën e Pashkës.

Dhoma e sipërme: 2) darka e fundit

(Mt. 26.26-30; Mk 14.22-26; 1Kor. 11.23-25)

¹⁴Kur erdhi koha për darkën e Pashkës, Jezusi u ul bashkë me apostujt. ¹⁵Ai u tha: «Kisha shumë dëshirë ta haja bashkë me ju këtë darkë të Pashkës, para vuajtjeve të mia, ¹⁶sepse po ju them: Unë do ta festoj atë përsëri vetëm atëherë kur në mbretërinë e Perëndisë të plotësohet ajo që shënohet në çdo darkë të Pashkës.» ¹⁷Pastaj Jezusi mori kupën, tha lutjen e falënderimit dhe u tha: «Merreni këtë dhe kalojeni dorë më dorë duke pirë nga ajo. ¹⁸Po ju them se unë nuk do të pi më verë deri atëherë kur të vijë mbretëria e Perëndisë.» ¹⁹Pastaj mori bukën, tha lutjen e falënderimit, e theu, ua dha e tha: «Ky është trupi im, i cili flijohet për ju. Bëjeni këtë gjithnjë midis jush, që të kujtoni atë që unë kam bërë për ju.» ²⁰Po ashtu ua dha kupën pas darkës dhe tha: «Kjo kupë është dhiata e re (e vulosur) me gjakun tim, i cili do të derdhet si flijim për ju.

²¹Por ja, tradhtari është ulur pranë meje në tryezë. ²²Po, Biri i njeriut vërtet do të vritet siç është paracaktuar, po mjerë ai njeri që e tradhton!» ²³Pastaj filluan të pyetnin njëri-tjetrin se cili prej tyre do të ishte ai që do ta bënte këtë gjë.

Dhoma e sipërme: 3) fjalimi i ndarjes

²⁴Ndërmjet nxënësve u hap një diskutim: kush do të ishte më i madhi prej tyre? ²⁵Jezusi u tha: «Mbretërit e kombeve pagane shtypin shtetasit e tyre, dhe tiranët e tyre quhen «Mirëbërës (të popullit)». ²⁶Por te ju duhet të jetë ndryshe. Më i larti ndër ju duhet të jetë si më i ulti, dhe udhëheqësi si i nënshtruar. ²⁷Cili është më i madh: ai që ulet pranë tryezës, apo ai që shërben? Sigurisht, ai që ulet pranë tryezës. E megjithatë, unë jam ndër ju si shërbëtor. ²⁸Ju jeni ata që keni qëndruar bashkë me mua në sprovat e mia. ²⁹Prandaj unë ju jap pushtet të sundoni, ashtu siç më dha mua Ati im; ³⁰ju do të hani e do të pini në tryezën time në mbretërinë time dhe do të rrini në frone duke sunduar dymbëdhjetë fiset e Izraelit.»

³¹Zoti tha: «Simon, Simon, shiko, Satani ka marrë leje për t'ju vënë në provë duke ju shoshitur dhe për të ndarë grurin nga egjra, ³²por unë u luta për ty, që besimi yt të mos humbasë. E kur të kthehesh tek unë, jepu zemër vëllezërve të tu (në fe)!» ³³«O Zot, – iu përgjigj Pjetri, – unë jam gati të shkoj me ty në burg dhe të vdes me ty!» ³⁴Por Jezusi tha: «Pjetër, po të them se që sot, para se të këndojë gjeli, do ta mohosh tri herë se më njeh!» ³⁵Pastaj Jezusi u tha nxënësve: «Kur ju dërgova pa para, pa trastë e pa sandale, mos ju mungoi gjë?» «Jo, asgjë!» – u përgjigjën ata. ³⁶Jezusi vazhdoi: «Që tani vlen një gjë tjetër: cilido që ka para ose trastë, t'i marrë ato me vete! Ai që ka vetëm pallto, ta shesë për të blerë shpatë. ³⁷Në të vërtetë, po ju them se ajo që është shkruar në Shkrimin e shenjtë për mua, duhet të plotësohet: *E radhitën midis kriminelëve*. Koha ime ndër ju po mbaron.» ³⁸Nxënësit thanë: «Zot, ja këtu janë dy shpata!» «Ju nuk më kuptoni!» – u tha Jezusi.

Nata e fundit: 1) Mali i Ullinjve

(Mt. 26.36-46; Mk 14.32-42)

³⁹Pastaj Jezusi doli dhe shkoi, siç e kishte zakon, në malin e Ullinjve. Pas tij shkuan edhe nxënësit e tij.

⁴⁰Kur arritën në atë vend, ai u tha: «Lutjuni Zotit që të mos mposhteni në sprovën që po vjen.» ⁴¹Pastaj u largua nga ata një të hedhur guri, ra në gjunjë dhe u lut: ⁴²«O Atë! Largoje prej meje këtë kupë vuajtjesh. Megjithatë, le të bëhet vullneti yt, e jo imi!» ⁴³Nga qielli u shfaq një engjëll që i dha fuqi. ⁴⁴Meqë e zuri një ankth i madh, ai u lut dhe më shumë, dhe djersa iu bë si pika gjaku që binin në tokë. ⁴⁵Pasi u lut, u ngrit dhe shkoi te nxënësit. I gjeti në gjumë, të kapluar nga hidhërimi. ⁴⁶Ai u tha: «Pse po flini? Ngrihuni dhe lutuni që të mos mposhteni në sprovën që po vjen.»

⁴⁷Tek po fliste, u afrua një grumbull njerëzish. Në krye të tyre ishte njëri prej të dymbëdhjetëve, ai që quhej Judë. Iu afrua Jezusit për ta përshëndetur me puthje. ⁴⁸Por Jezusi i tha: «Judë, me puthje po e tradhton Birin e njeriut?» ⁴⁹Kur nxënësit kuptuan se ç'është ndodhte, bërtitën: «Zot, a t'i biem me shpata?»

⁵⁰Njëri prej tyre goditi shërbëtorin e kryepiftit dhe i preu veshin e djathtë. ⁵¹Por Jezusi tha: «Lëshojeni! Mjaft më!» Ia preku veshin dhe e shëroi. ⁵²Pastaj iu drejtua kryepiftërinjve, oficerëve të rojës së Tempullit dhe këshilltarëve, të cilët kishin ardhur për ta arrestuar, dhe u tha: «Vërtet duhet të vinit me shpata dhe shkopin, sikur unë të isha kriminel?» ⁵³Me ju isha çdo ditë në Tempull dhe nuk më arrestuat. Por tani ka ardhur ora juaj. Tani Zoti u dha fuqive të errëta pushtet mbi mua.»

Nata e fundit: 2) oborri i rojës

(Mt. 26.57-58, 69-75; Mk 14.53-54, 66-72; Gjn 18.12-18, 25-27)

⁵⁴Jezusin e arrestuan dhe e shpunë në shtëpinë e kryepfritit. Pjetri i shkoi pas nga larg. ⁵⁵Njerëzit atje kishin ndezur një zjarr në mes të oborrit, dhe Pjetri u bashkua me të tjerët që ishin ulur përreth zjarrit.

⁵⁶Një shërbëtorë e pa atje, e vështroi me vëmendje dhe tha: «Edhe ky ishte me të!» ⁵⁷Por Pjetri e mohoi: «O grua, unë nuk e njoh!»

⁵⁸Pak më vonë e vuri re një tjetër dhe i tha: «Edhe ti je njëri nga ata!» «O njeri, – u përgjigj Pjetri, – jo, nuk jam!»

⁵⁹Rreth një orë më vonë, i tha me këmbëngulje edhe një tjetër: «Nuk ka dyshim; edhe ky ishte me të, sepse edhe ky është nga Galileja!» ⁶⁰«O burrë, – i tha Pjetri, – nuk kuptoj ç'po thua!»

Sapo tha këto fjalë, këndoi gjeli. ⁶¹Zoti u kthye dhe drejtoi sytë nga Pjetri. Atëherë atij i ranë ndër mend fjalët që i kishte thënë Zoti: «Para se të këndojë gjeli, do të më mohosh tri herë!» ⁶²Pjetri doli dhe qau me lot të hidhur.

⁶³Njerëzit që e ruanin Jezusin, e përqeshnin dhe e rrihnin; ⁶⁴i mbulonin fytyrën dhe e pyetnin: «Pa gjeje, kush të ra? Na thuaj, meqë ti je profet!» ⁶⁵Ata i thanë edhe shumë fyerje të tjera.

Gjyqi: 1) para Këshillit të Lartë

(Mt. 26.59-66; Mk 14.55-64; Gjn 18.19-24)

⁶⁶Pasi zbardhi dita, këshilltarët bashkë me kryepfritërinjtë dhe mësuesit e Ligjit u mblodhën dhe e nxorën Jezusin para Këshillit të tyre të Lartë. ⁶⁷Ata i thanë: «Na thuaj, a je ti Mesia?» Ai u përgjigj: «Edhe po t'ju tham, nuk do të më besoni. ⁶⁸Në qoftë se do t'ju pyesja, nuk do të më përgjigjeshtit e as nuk do të më lironit. ⁶⁹Por duke filluar që tani, Biri i njeriut do të jetë i ulur në anën e djathtë të të gjithëfuqishmit Perëndi.» ⁷⁰«Pra, ti je Biri i Perëndisë?» – thirrën të gjithë. Ai u përgjigj: «Mirë e keni thënë; po, jam.» ⁷¹E ata thanë: «Nuk kemi më nevojë për dëshmitarë! Ja, e dëguam vetë nga goja e tij.»

Gjyqi: 2) para guvernatorit romak

(Mt. 27.1-2, 11-14; Mk 15.1-5; Gjn 18.28-38)

23 Të gjithë u ngritën dhe e shpunë Jezusin te Pilati, ²ku filluan ta paditnin: «Kemi vënë re se ky njeri po e nxit popullin tonë për kryengritje! Tha se ne nuk duhet t'i japim më Cezarit tatim. Përveç kësaj, tha se është vetë Mesia, mbreti.» ³Pilati e pyeti: «A je ti mbreti i hebrenjve?» «Mirë po thua», – u përgjigj ai. ⁴Pastaj Pilati u tha kryepfritërinjve dhe popullit: «Te ky njeri nuk gjej asnjë arsye për dënim.» ⁵Por ata ngulën këmbë duke thënë: «Ky po e nxit popullin për kryengritje duke dhënë mësim nëpër gjithë Judenë. Filloi në Galile e tani erdhi deri këtu.»

Gjyqi: 3) para Herod Antipës

⁶Pilati, kur e dëgjoi këtë, pyeti se mos ky njeri ishte galileas. ⁷Kur mori vesh se ai ishte nën juridiksionin e Herodit, e dërgoi te Herodi, i cili, gjithashtu, ndodhej atëherë në Jerusalem.

⁸Kur e pa Jezusin, Herodi u gëzua shumë; kishte kohë që dëshironte ta shihte, sepse kishte dëgjuar shumë gjëra për të dhe shpresonte që do të shihte ndonjë mrekulli prej tij. ⁹I bëri shumë pyetje, por Jezusi nuk përgjigjej fare. ¹⁰Kryepfritërinjtë dhe mësuesit e Ligjit shkuan përpara dhe e paditën furishëm. ¹¹Herodi dhe ushtarët e tij e përbuzën dhe e vunë në lojë. Pastaj e veshën me një rrobë të bardhë dhe e kthyen te Pilati.

¹²Herodi dhe Pilati kishin qenë më parë armiq për vdekje, por atë ditë u bënë miq.

Gjyqi: 4) dënimi me vdekje

(Mt. 27.15-26; Mk 15.6-15; Gjn 18.39-19.16)

¹³Pilati mblodhi kryepfritërinjtë, anëtarët e Këshillit të lartë dhe turmën, ¹⁴dhe u tha: «Këtë njeri e sollët para meje duke e paditur se po e nxit popullin për kryengritje. Ja, unë e mora në pyetje para jush dhe nuk gjeta tek ai asnjë faj për të cilin ju e paditni. ¹⁵Po ashtu edhe Herodi, sepse ai e ktheu përsëri te ne. Ky nuk ka bërë asgjë që të meritojë vdekjen. ¹⁶Pra, do ta fshikulloj dhe do ta liroj.» ¹⁷(Për çdo festë duhej të lirohej nga një i burgosur.)

¹⁸Por të gjithë ata bërtitën njëzëri: «Zhduke këtë dhe na lësho Bar-Abën.» ¹⁹Bar-Abë ishte futur në burg për një trazirë që kishte bërë në qytet, dhe për vrasje. ²⁰Pilati u foli përsëri, sepse donte të lironte Jezusin.

²¹Por ata vazhduan të bërtitnin: «Kryqëzoje!» ²²Ai u tha për të tretën herë: «Përse, ç'të keqe ka bërë? Unë nuk gjeta tek ai ndonjë faj që meriton vdekjen. Pra, do ta fshikulloj dhe do ta liroj.»

²³Por ata bërtitnin njëzëri dhe kërkonin që të kryqëzohej. Në fund fituan britmat e tyre. ²⁴Prandaj Pilati dha vendimin që kërkonin ata. ²⁵Liroi atë që ishte në burg për trazirë e për vrasje, pra, atë që kërkonin ata, ndërsa Jezusin e dorëzoi për t'u kryqëzuar, që të plotësohej dëshira e tyre.

Në vendin e Kafkës: 1) gratë e Jerusalemit

(Mt. 27.32-44; Mk 15.21-32; Gjn 19.17-27)

²⁶Jezusin e shpunë për ekzekutim. Udhës zunë njëfarë Simoni nga Cireneja, që po kthehej nga fusha, dhe e detyruan ta mbante kryqin para Jezusit.

²⁷Pas Jezusit shkante një grumbull i madh njerëzish dhe disa gra që qanin dhe vajtonin. ²⁸Jezusi u kthye nga ato dhe u tha: "Gratë e Jerusalemit, mos qani për mua, por qani për veten dhe për fëmijët tuaj,

²⁹sepse po vjen koha kur do të thuhet: «Lum beronjat! Lum ata që nuk lindën kurrë dhe nuk kishin kujt t'i jepnin gjil!» ³⁰Në atë kohë do t'u thonë maleve: «Bini mbi ne!» dhe kodrave: «Na mbulon!» ³¹Në qoftë se bëhet kështu me njeriun e pafajshëm, çfarë duhet të bëhet me popullin fajtor?"

Në vendin e Kafkës: 2) kryqëzimi

³²Ata shpunë, gjithashtu, dy kriminelë për t'i ekzekutuar bashkë me Jezusin. ³³Kur shkuan në vendin e quajtur «Kafka», e kryqëzuan atje bashkë me dy kriminelët; njërin në anën e djathtë e tjetrin në të majtën.

³⁴Jezusi thoshte: «O Atë, fali, sepse nuk dinë se ç'bëjnë!» Ata i ndanë ndërmjet tyre rrobat e tij dhe hodhën short për ato. ³⁵Populli qëndronte aty dhe vështronte ekzekutimin.

Kryetarët e hebrenjve e përqeshnin Jezusin: «Të tjerët i shpëtoi! Le të shpëtojë veten, në qoftë se është me të vërtetë Mesia, i Zgjedhuri i Perëndisë!»

³⁶Edhe ushtarët e vunë Jezusin në lojë; iu afruan për t'i dhënë uthull ³⁷dhe i thanë: «Në qoftë se je me të vërtetë mbreti i hebrenjve, shpëtoje veten!» ³⁸Përmbi Jezusin ishte mbishkrimi: «Ky është mbreti i hebrenjve.»

Në vendin e Kafkës: 3) dy kriminelët

³⁹Njëri prej kriminelëve të kryqëzuar bashkë me të e fyeu Jezusin: «A nuk je ti Mesia? Shpëto veten, edhe ne!» ⁴⁰Por tjetri e qortoi shokun: «Edhe tani nuk ke frikë nga Perëndia? Megjithatë, ti je i dënuar me vdekje, ...edhe me të drejtë! ⁴¹Ne të dy po vuajmë ndëshkimin që meritojmë. Kurse ai nuk bëri asnjë të keqe!» ⁴²E Jezusi i tha: «Kujtomë, o Jezus, kur të vish si mbret për të mbretëruar!» ⁴³Jezusi i tha: «Të siguroj se qysh sot do të jesh me mua në parajsë!» ♦

♦ [Parajsa ishte banesa e besimtarëve.](#)

Në vendin e Kafkës: 4) vdekja dhe varrimi

(Mt. 27.45-56; Mk 15.33-41; Gjn 19.28-30; (Mt. 27.57-61; Mk 15.42-47; Gjn 19.38-42)

⁴⁴⁻⁴⁵Rreth orës dymbëdhjetë dielli u errësua dhe në tërë vendin u bë errësirë deri në orën tre të pasdites. Pastaj perdja e Tempullit u çua mes për mes.

⁴⁶Dhe Jezusi bërtiti me zë të lartë: «O Atë, po e dorëzohet shpirtin tim në duart e tua.» Me këto fjalë dha shpirt.

⁴⁷Kapiteni romak, i cili ishte mbikëqyrës i ekzekutimit, kur pa se ç'ndodhi, i dha lavdi Zotit e tha: «Sigurisht, ky njeri ishte i pafajshëm.» ⁴⁸Edhe njerëzit që kishin ardhur për ta parë këtë ngjarje, kur panë se ç'ndodhi, u kthyen shumë të tronditur. ⁴⁹Të njohurit e Jezusit, veçanërisht gratë që e kishin shoqëruar nga Galileja, rrinin larg dhe vështronin.

⁵⁰Një njeri i mirë dhe i drejtë me emrin Jozef, këshilltar nga Ramataimi, një qytet i Judesë, ⁵¹nuk e kishte miratuar vendimin, as veprat e të tjerëve, dhe po priste që Perëndia të themelonte mbretërinë e tij. ⁵²Erdhi te Pilati dhe iu lut për trupin e Jezusit. ⁵³Pastaj e zbriti të vdekurin poshtë nga kryqi, e mbështolli me pëlhurë dhe e vuri në një varr të hapur në shkëmb, ku ende nuk ishte varrosur njeri. ⁵⁴Kjo ndodhi të premtën, pak para se të ndërronte dita. ⁵⁵Ndërkaq gratë që e kishin shoqëruar Jezusin nga Galileja, shkuan me Jozefin, panë varrin dhe se si u vendos në të trupi i Jezusit. ⁵⁶Pastaj u kthyen në qytet dhe bënë gati vajrat dhe parfumet për të balsamuar kufomën. Të shtunën, sipas rregullores së Ligjit, pushuan.

Ringjallja: 1) varri i zbrazët

(Mt. 28.1-10; Mk 16.1-8; Gjn 20.1-10)

24 Të dielën, herët në mëngjes, gratë shkuan te varri me vajrat e parfumuara që kishin bërë gati. ²Ato e gjetën gurin të rrokullisur nga gryka e varrit. ³Hynë brenda, por nuk e gjetën trupin e Zotit Jezus. ⁴Ndërsa rrinin ashtu të habitura, menjëherë iu afruan dy «njerëz» me rroba të shkëlqyeshme. ⁵Gratë u trembën dhe u përkulën përtokë, por të dy «njerëzit» u thanë: "Përse e kërkoni të gjallin ndër të vdekurit? ⁶Ai nuk është këtu! U ringjall! Kujtohuni se ç'ju tha kur ishte ende në Galile: ⁷«Biri i njeriut duhet t'u dorëzohet armiqve të Zotit dhe të kryqëzohet, por ditën e tretë do të ringjallet.»"

⁸Pastaj atyre u ranë ndër mend fjalët e tij. ⁹U kthyen nga varri dhe ua thanë të gjitha këto të njëmbëdhjetëve dhe të gjithë të tjerëve. ¹⁰Atje ishin: Maria nga Magdala, Johana, Maria, nëna e Jakobit, si dhe disa gra të tjera. Ato u thanë apostujve se çfarë kishin parë. ¹¹Por apostujt i morën këto fjalë për trillime dhe nuk u besuan. ¹²Megjithatë, Pjetri u ngrit dhe vrapoi të shikonte varrin. U përkul, por pa vetëm pëlhurat e asgjë tjetër. U kthye në shtëpi i hutuar.

Ringjallja: 2) rruga për në Emaus

(Mk 16.12-13)

¹³Po atë ditë, dy nxënës të Jezusit po shkonin në një fshat që quhej Emaus, rreth njëmbëdhjetë kilometra larg Jerusalemit. ¹⁴Udhës bisedonin për të gjitha gjërat që kishin ndodhur. ¹⁵Ndërsa po flitnin dhe po diskutonin me njëri-tjetrin, iu afrua vetë Jezusi dhe eci me ta. ¹⁶Por ata nuk e njohën; ata ishin si të verbuar.

¹⁷Jezusi u tha: «Për çfarë po flitni me njëri-tjetrin udhës?» Ata u ndalën të trishtuar ¹⁸dhe njëri prej tyre, i cili quhej Kleopa, e pyeti: «A thua ti je i vetmi i huaj në Jerusalem që nuk di se çfarë ka ndodhur atje këto ditë!» ¹⁹«Çfarë?» – i pyeti ai. E ata i thanë: «Ajo që ndodhi me Jezusin nga Nazareti. Ai ishte profet; me fjalë dhe me vepra dëshmoi për pushtetin e tij në sy të Perëndisë dhe të popullit. ²⁰Por kryepriiftërinjtë tanë dhe anëtarët e Këshillit të Lartë ia dorëzuan drejtësisë për dënim me vdekje dhe shkaktuan kryqëzimin e tij. ²¹Ne, megjithatë, shpresuam se ky ishte ai që duhej ta çlironte Izraelin. Sot është dita e tretë e këtyre ngjarjeve. ²²Tani disa gra nga rrethi ynë na habitën edhe më shumë. Shkuan shumë herët te varri i tij, ²³por nuk e gjetën trupin. Ato u kthyen dhe thanë se kishin parë disa engjëj që kishin thënë se ai ishte ringjallur. ²⁴Disa nga rrethi ynë menjëherë shkuan te varri dhe e gjetën atë pikërisht siç u kishin treguar gratë. Dhe atë nuk e panë.»

²⁵Pastaj Jezusi u tha: «Sa të verbuar jeni! Sa vështirë e keni të besoni gjithçka që kanë parashikuar profetët! ²⁶Mesia duhej t'i pësonte këto, që të hynte në madhësinë e tij qiellore.» ²⁷Dhe Jezusi u tregoi ato që ishin shkruar për të, duke filluar që nga librat e Moisiut dhe duke vazhduar me librat e Profetëve e me gjithë Shkrimin.

²⁸Ndërkaq ata i ishin afruar fshatit për ku ishin nisur, dhe Jezusi bëri sikur donte të shkonte më tej. ²⁹Por ata e ndalën dhe iu lutën: «Rri me ne, sepse dita është në të sosur, dhe së shpejti do të erret!» Ai e pranoi ftesën e tyre dhe qëndroi me ata. ³⁰Kur u ul me ta në tryezë, mori bukën, tha lutjen e falënderimit, e ndau dhe ua dha. ³¹Në atë çast atyre iu hapën sytë dhe e njohën Jezusin, por ai menjëherë u zhduk para syve të tyre! ³²Ata i thanë njëri-tjetrit: «A nuk na digjej zemra kur na fliste udhës dhe na shpjegonte Shkrimin?» ³³Menjëherë u ngritën dhe u kthyen në Jerusalem. Kur arritën atje, i gjetën të njëmbëdhjetët bashkë me të tjerët. ³⁴Të njëmbëdhjetëve u thanë: «Zoti u ringjall me të vërtetë; ai iu shfaq Simonit!»

³⁵Pastaj ata treguan se ç'u kishte ndodhur udhës dhe se si e kishin njohur Jezusin kur u kishte ndarë bukën.

Ringjallja: 3) ndarja e fundit

(Mt. 28.16-20; Mk 16.14-18; Gjn 20.19-23; Vap 1.6-8; (Mk 16.19-20; Vap 1.9-11)

³⁶Në këto fjalë e sipër, papritur, mes tyre qëndroi vetë Jezusi dhe tha: «Ju përshëndes!» ³⁷Ata, të habitur dhe me plot frikë, menduan se po shihnin një fantazmë.

³⁸Por ai u tha: «Pse çuditëni? Pse ju lindin këto dyshime në mendje? ³⁹Shikoni duart dhe këmbët e mia: jam unë! Më prekni dhe binduni! Një fantazmë nuk është prej mishi dhe eshtrash që, siç po e shihni, kam unë.» ⁴⁰Ndërsa po thoshte këto fjalë, u tregoi këmbët e duart. ⁴¹Ata ende nuk mund të besonin nga gëzimi dhe çudia, prandaj u tha: «A keni këtu gjë për të ngrënë?» ⁴²Ata i sollën një kurm peshku të pjekur.

⁴³Jezusi e mori dhe e hëngri para syve të tyre.

⁴⁴Pastaj u tha: «Kur isha me ju, ju thashë: «Gjithçka që është shkruar për mua në Ligjin e Moisiut, në Librat e Profetëve dhe në Psalmet, duhet të plotësohet.»» ⁴⁵Dhe ai i ndihmoi ta kuptonin Shkrimin e shenjtë siç duhet. ⁴⁶«Këtu është shkruar, – u shpjegoi ai, – se Mesia duhet të vuajë dhe të vdesë, dhe të ringjallet nga të vdekurit ditën e tretë. ⁴⁷Në emër

të tij do të predikohet ndër të gjithë popujt, duke filluar nga Jerusalemi, kthimi dhe falja e mëkateve. ⁴⁸Ju jeni dëshmitarët e kësaj gjëje. ⁴⁹Por unë do t'jua dërgoj Shpirtin që ju ka premtuar Ati im. Rrini këtu në qytet derisa të forcoheni me Fuqinë prej së Larti.»

⁵⁰Pastaj i mori me vete deri në skaj të Bet-Anjës. Atje ngriti duart për t'i bekuar. ⁵¹Dhe ndërsa po i bekonte, u nda nga ata dhe u ngrit lart në qiell. ⁵²Por ata ranë përmbys para tij dhe e adhuruan. Pastaj u kthyen të gëzuar në Jerusalem, ⁵³dhe e kaluan gjithë kohën në Tempull duke lavdëruar Perëndinë.